

THABET MONA

KÖVESD VÁGYAD

Tartalomjegyzék

Előszó	7
Mese.....	8
Megírott	8
Mit akarnak a szavak?.....	9
Próbálkozás	10
Ecsetvonások.....	11
Voltál-e már?.....	12
Virágálom.....	13
Elég!.....	13
Fordítva.....	14
Néha vers	15
Az ablakban.....	15
Itt és most.....	16
Ez vagyok?.....	17
Vándor	18
Hallgatni.....	18
Szólni	18
Tudtam.....	19
Tegnaptól fáradtan	20
Azért sem adom fel!.....	20
Végre jól esett.....	21
Az idő partján	21
Visszásidő	22
Utam tétovasága	23
Kimondatlan szavak.....	24
Vonalak alkotnak	24
Mit ér?.....	25
Láz	26
Ha meghalok	27
Mi mást csinálnék?	27
Közös síkra vágyom.....	28
A sárga asztalterítő	28

Korlátok nélkül.....	29
A sör	30
Boldog vagyok	30
Boldogság.....	31
Életvirág.....	33
Meghatottság láncá	33
Kövesd vágyad	33
A nyár	34
Skatulya	35
A szabadság.....	36
Ébredés után	36
Kívánság	37
Újrakezdés.....	37
A hajnal.....	38
Házunk előtt	38
Csöpp kis virág.....	39
Arkhimédész.....	40
Az éggömb közepén.....	41
Szükség van a rohadt almákra	42
Joubert.....	43
J. A.....	43
Az írások védelmében.....	43
Költők most egy verset	44
L...sége.....	44
A papír	45
A vers.....	45
Papírral társalogni.....	46
Az ihlet.....	47
Verstantól lesz?	47
Hogyan kell másokra hatással lenni	48
Múzsá.....	48
Hány és mennyi?	49
Hogy váratlanul ne érhesse.....	49
Milyen a világ.....	50
Utolsó esély	51
Erőt Néked!	51
A béke itt.....	52
Ébredjetek mesterek!	52
Mester	53
Ébredjetek II.....	53
Szó cső nélkül.....	54

Választások előtt.....	56
Nem csupán.....	57
A népből szólok.....	57
Rabiga.....	58
Történeszekhez.....	58
Béke-háború.....	59
A Föld egy nagy keselyű.....	59
Katonákhoz.....	60
Drága iskolám.....	61
Szalagavató.....	61
Az ittmaradó diákokhoz.....	62
Tudás kútja.....	63
A szegény diák.....	63
Többé nem koldulhatom.....	64
Pénziszony.....	64
Félelem a szegénységtől és a gazdagságtól.....	65
Köszöntő.....	66
50. házassági évfordulótokra!.....	67
Mennyről az ég.....	68
Éjszaka álmot láttam.....	68
Létezik.....	69
Fohász.....	69
A világ minden istenéhez.....	70
Szükség van Rád!.....	71
Hívó.....	72
Ó, Uram.....	73
Csak teremtődött.....	73
Viszlát.....	74
Anyám anyja vagyok én.....	75
Elindulok.....	76
Házépítés.....	77
Utolsó kívánság.....	77
Évtizedek múlva.....	79
A felismerés útja.....	80
Címmel kezdem.....	82
A pók.....	83
A vízi hősből lett földi lovag.....	84
Kötelességem figyelmeztetni.....	86
Kevert mese.....	87
A vadmacska hangja.....	87
Elmúlt?.....	88

Felindulás	89
Emlékezz!.....	89
Várlak	90
Itt hagyta a száz... ..	91
Életem kormánya.....	91
Széttiporsz.....	92
Ha hűtlen voltam is.....	93
Késő.....	93
Nárcisz.....	94
Ámen	94
Tükrök.....	95
A boldogság szavai.....	95
Kell nekem	96
Csók.....	96
Mégis kell választanom.....	96
A gyönyörűség egyik dalának folytatása.....	98
Birtokolni engem?	98
Egyedül rossz	99
A semmiből jöttél hirtelen elém.....	100
Te nem szeretsz	101
Szerelmünk ha versenyt futna.....	102
Virtuaséta	103
Ő.....	104
Koldus.....	104
Kanhának	106
Állítsd meg az időt.....	107
A szerelem-lótusz haldoklása	109
A szerelem-lótusz halála	109
A lótusz bánata	110
Feltámadás	111
Kínlódás	112
A vég.....	113
Bab az ablakban.....	113
Fájdalmam gyógyszere	114
Árnyoldal és árnyék.....	114
Hazámhoz I.	115
Hazámhoz II.	116
Egyiptom I.....	116
Egyiptom II.	117
Égig ér a fal.....	117
Út a rengetegben.....	118

Himnusz Aton napisten tiszteletére.....	119
Ó, Nílus.....	123
Királyok Völgye	124
Nílus.....	125
Kleopátra.....	125
I. Jelenet.....	125
II. Jelenet	127
Két hónap	131
Betapasztott szív.....	132
Éden.....	133
Nyílt lappal.....	134
Csillagként úgy szeretnék.....	134
Remény rabja.....	135
Bolond ki ír	135
Írni születtem.....	136
Évvégi életbevallás	136
Végtelen	137
Pocsolyák	138
Elmék harca.....	139
Virágot a világnak.....	140
Piros és kék	141

Előszó

Amikor Thabet Mona 1975 nyarán, egy egyiptomi apa és egy magyar anya gyermekeként megszületett, még senki sem gondolta volna, hogy pár évtizeddel később, a harmadik évezredben megjelenik majd egy verseskötet, amely bizonyosságot ad egy őszinte, mindenre érzékeny lélek – és persze a lélekhez kapcsolódó test – felnőtté válásának számos apró mozzanatáról, örömről és viharáról.

Ez a kötet bepillantást enged számunkra Thabet Mona gondolataiba, álmaiba, kitérülnek előttünk vágyai, törekvése a jóra, küzdelmei az erkölcs és az igazság oldalán, láthatjuk birkózását ösztöneivel, a test és az anyagtalan lélek kívánságai közti harc megannyi, verssé égett lenyomatát, a gyötrelmek tűzéből született tanulságokat, üzeneteket.

Kimondatlan szavak című verséből megismerhetjük Ars poeticáját:

*"Tudatalattimból papírra török,
Mert a hangom elfojtva szenved.
S mit tudnak már magas körök,
Én megismétlem, hogy maradjon örök."*

Egyiptom és Magyarország, gyermekkor és felnőttlét, régmúlt és eljövendő, élet és megélhetés partjai közt sodródik, egyre érettebb írásokkal bizonyítva, képes betölteni küldetését.

Verseinek jelentős részét teszik ki a szerelemről, a szeretetről, a hitről és az erényről szóló írások, de feleleveníti a régmúlt idők személyiségeit, történéseit is, és számtalanszor felbukkan sorai között az útkeresés, a valódi társ, a földön elérhető boldogság utáni vágy. Az Éjszaka álmot láttam című versben rátalál a megoldásra, s ezt le is írja: "Szeress!"

Mona több, mint húsz év termését osztja meg velünk. Ezen évek emlékeit, gondolatait, meglátásait, amely számára azok a tudatos évek, melyeket megfigyelt, átértzett, megtapasztalt, és szavakba öntött.

Fogadják szeretettel Thabet Mona verseit, az évezredek távolából sugárzó üzenetet, ismerjék fel és szeressék a lelket, aki kész kitérülküzni, hogy őszinteségével megmutassa, így is lehet, és csak így érdemes.

Kívánjunk Neki további gazdag, alkotó évtizedeket, erőt és hitet, hogy útját végigjárhassa.

Lajtai Gábor

Mese

Egyszer volt, hol nem volt,
Kit magára hagyott a sors.
Őrült módon vágyta a távot,
A repülést, a beteljesületlen álmot,
S bár gyakran megszökött,
Büntetés követte a szabadságot.
Anyja magyar volt, apja arab,
Ő pedig általuk egy korcs darab.
Az évek folytán nőttön-nőtt,
Így lett belőle aztán felnőtt.
Nem várta ő ezt, dehogyan várta!
A gyermeki utat vígan járta,
De a halogatás hiába,
Megnőtt a szegény leányka.
Szüleinek vas idegzetét
Győzedelmesen verte szét.
A nem vártból is hasznót húzott,
Ha kellett, szavak nélkül háborúzott.
Hátráltatta a siető holnapot,
Egyet előre, kettőt hátra, így futott.
A mának élt, csak a mának,
S pár füzetnyi szédült-bódult
Reményteli írásának.

1994. április 13.

Megírott

Az életed megírott,
De te nem ismered a forгатókönyvet.
S mégis tégy akármit,
Az úgy van, ahogy megírott.

1994. június 16.

Mit akarnak a szavak?

Te nézed e szavakat,
Pedig csak szavak, nem mások.
Gondolkozol rajtuk te is,
Mint még sokan mások.

Valójában nyugodt perceket
akarnak neked,
Hogy kikapcsold a hajszárból
a fejed,
Hogy éppen ne verd félholtra
a nejed,
Vagy ne készítsd ki a vejed,
Hogy csak én maradjak Veled,
Mert hidd el, e pár percnyi kikapcsolódásra
Szükséged van, lehet.

1994. május 22.

Próbálkozás

Várom a sokkoló tapasztalatokat,
Hogy tovább tudjam dobni,
Ha semmi nem változik is,
Nem szükséges elszomorodni.
Tapasztalatból nő fel a gyerek,
Így forrja ki magát emberré a sereg.
Ki mennyivel bír, aszerint a mérce.
Miért ne próbálkoznék mindenütt?
Veszítésem nem lehet véle.
Megyek, nézek, fülelek,
Iszom magamba a történéseket,
Hogy megörökíthessem egyszer ezeket,
S majdan visszalássák mi van most.
Mi van most a fejekben,
Milyen az ifjúság, az öregek,
Mit érlel az önző felnőtt sereg.
El kell mondanom, ha szomorún is,
Hogy a művészet elveszett.
Manapság lehetetlen „befutni”.
Hogy is lehetne, ha még az
Elindulásra sincs fedezet.
Pedig azt mondják, mindent lehet.
Hát ha lehet, én nem állok
Ellen szívem vak vonzásának,
S ha vak vonzása célba talál,
Én leszek az, ki reménytelen
Álmodozókat megtalál.
Azt teszem majd, mit velem
Szerettem volna, hogy tegyenek:
Rám figyeljenek és felfedezzenek.

1994. február 09.

*Ecsetvonások*¹

Ecsetvonások, színek, fények,
Szellemből megvalósult lényeg,
Mely szép és maradandó,
Életteli, nem halandó.
Széles ív, íves forma
Egymásba folyva, egybeforrva.
Megtetesül az arc, a virág,
A hivalkodó absztrakt világ,
A rikító fehér, a morcos fekete
S minden szín kevert elegye.
Lágy festőiség: élet a mestere
Elregéli boldog vagy szenved-e
Mi szerepet szakítva fakó vásznon
Otthagyja jelét, mint porban a lábnyom.
Szemünk, mint vándor halad a képen
Kutatván szűkebb részletében.
S míg a kép elragad, megkapóan ámít,
Az alkotó örül, mert titkon erre számít.

2002. március 10.

¹ Ajánlom versem Delast Elenának, Gyöngyös egykori legnevesebb festőművésznőjének.

Voltál-e már?

Voltál te már szépen mosolygó,
Ki máskor vad vipera?
Az egyik évben nyolcból bukó,
Kit aztán dicsőít iskolája?
Szeretted már szépeket,
Majd a másik végletet?
Vakvágányra futva
Vetted el életed?
Voltál te már cigifüstre mérges,
Majd dohányos, szenvedélyes?
Voltál-e már antialkoholista,
Ki később a sört naponta issza?
Ateista hitedből józanított
Már ki Isten látványa?
És süllyedtél már paplan
Alatt a Sátán birodalmába?
Ismerted-e apádat úgy,
Hogy nem tudtad ki az?
S múlt-e tél el úgy,
Hogy nem jött utána tavasz?
Zártak-e már elmebetegek közé?
Tiltottak el tőled barátokat?
S megmutattad azoknak később
A réten nyíló virágokat?
Tombolt-e már megnemértés feletted?
És értettek akkor, mikor magad nem értetted?
Máasztál-e már fel olyan mélyről mint én?
Ha igen, nem állok egyedül a Föld peremén.

1994. április 05.

Virágálmom

Most még zsenge vagyok és gyenge,
Egy vékony virághajtás.
Míg bibéim kifejlődnek,
Vízhez kell jutnom egyre.
Egyszerű elem táplálékom,
Spóráim belőle öltöztetem.
Éretten a szél által
Puha földbe elültetem.
Sok kis virág nyílik majd,
Termékenyen újra hajt.
Nőjetekek, csak nőjetekek!
Tegyétekek színesebbé a zord talajt!

1994. május 08.

Elég!

Mások állják utamat,
Mások járnak ösvényem,
Mások lépnek helyettem.
Elég!
Én akarok cselekedni,
Én akarok küzdeni,
Én akarok dönteni!

Csak fentről hallgatom
A szót és bentről.
A szívem utát járom,
S nézek ki harmadik szememből.

1993. november 25.

Fordítva

Mindenki szeret engem,
Csak kinek kéne, az nem.
Mindent lábam elé tesznek,
De kitől ezt várom, hülyeséggel lep meg.
Fordítottan működik körülöttem az élet,
Tán én hajtom ellenkező irányba e keréket.
Hisz egészen máshogy élek,
Másban találok szépet.
Nekem a munka szórakozás,
A szórakozás munka.
Egy kanál vízben megfulladnék,
De életben maradnék, ha beleesnék egy kútba.
A dolgokat két árnyalatba zárom,
Világosnak vagy sötétnek látom.
Ami másnak fehér, nekem az fekete,
Megcserélődik mindennek a szerepe.
Csoda-e ha sosem az történik, amit várok?
De ha nem várok semmit, valamit mindig találok.

2000. július 22.

Néha vers

Néha ez van,
Néha az,
Néha nem tudom mi az igaz.
Néha rossz,
Néha jó,
Néha elfeledem mi a való.
Néha örülök,
Néha nem,
Néha csak nézek, mi van velem.
Néha iszok,
Néha cigizek,
Néha kissé bedilizek.
Néha jó vagyok,
Néha rossz,
Néha észreveszem ki a gonosz.
Néha bánat ér,
Néha öröm,
Néha közönnyel iszom a söröm.
Néha nyers,
Néha sült,
Néha az ellentét egyesült.

1994. január 10.

Az ablakban

Füst gomolyog ki az ablakon,
Ott ülve nézem, s hallgatom
Kedvenc zeném, szaggatom
A hangfalam, s faggatom
Egyre csak magam
Mi a céloom, mi felé halad
Életem, mi ez az üresség
Mely egyre inkább elragad?

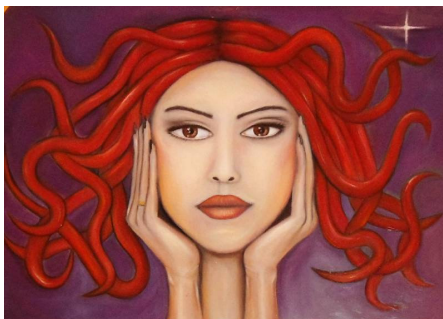
2000. július 23.

Itt és most

Itt és most egy láthatatlan ködbe burkolózva
Mennyiségileg és minőségileg elveszetten
Iszom a fröccsöt és szívom a cigit,
Dobom a gondokat, kikapcsolódom haszontalan.
Jó így, s közben nagyobb gondokba hajszolom magam.
Dehogy csinálom azt, amit kéne!
Abba semmi megtagadás nem férne.
Ílyet még úgysem tettem, kaland.
Addig is fogom a foghatatlant.
Ma meghalok, holnap újjászületek,
S mindent előlről kezdhetek.
Ma még élek, holnap már nem biztos,
A történelem zajlik, akár tiszta, akár piszkos.
Ma semmi értelme annak, amit teszek,
A füstös levegőből újabb lélegzetet veszek.
Legeknek sem köszönök, én most nem vagyok.
Minden problémát a háttérben hagyok.
Látszom a sarokban, mintha lennék,
Átrepkednek rajtam a láthatatlan lepkék.
Életem tüneteként létemben kitüntettem,
Amióta keresem magam, még inkább elvesztettem.
Nem tudom melyik énem vagyok én,
S mit keressek mások lelki rejtekén.
Nem bírom elviselni hogy folyton belémmásznak,
Siklanak a mélyben, s magukkal rántnak.
Csak Isten tudja ki vagyok én,
S hogy fontos vagyok-e neki? Tudom én!
Elszenvedek bűnöket, s megkapom, mi ezekért jár,
Tudom, kell ez, hisz így körvonalazódik a világ.
Egyszer úgy érzem én már nem is én vagyok,
Talán akkor találok meg önmagamban a nagyot.
Egész életem küszködés volt,
Tékozló gondolatom azonban nem hiába harcol.
Ha fizikailag korlátoznak is, lelkileg szabad vagyok,
Minden gátat letörök, s a víz újra zubog.
Húzó az időt, mely nyújthatatlan,
Mely nem létezik lény-alakban.
Néha bizonyításokon töröm a fejem,
Mikor nem találok e világban a helyem.
Csak beolvadnék a többi közé halkán,
Hogy még a körvonalam se látsszon a hallban.

Ártalmatlan gyermek vagyok, gyermek,
Parázsló szemek folyton engem vernek.
Szemben ülök magammal a tükörben,
Megfigyelem milyen vagyok különben.
Szépnek akarom látni magam középen, a körben.

1994. január 10.

Ez vagyok?

Szürke vagyok-é mondd?

Szürke.

Gyáva vagyok-é mondd?

Gyáva.

Akaratgyenge is mondd?

Akaratgyenge.

Egy szürke nyúl a bozótban,
mely inkább éhenhal,
minthogy lopjon egy répát?

Igen.

1994. október 10.

Vándor

Mindenhol jó, csak otthon nem.
Sehol nem találom helyem.
Nincs otthonom, nincs hazám,
Vándor vagyok, vándor, az ám.
Keresem hol a legjobb,
De mindig csak rosszabb, nincs ami feldob.
Pillanatnyi örömöknek élek,
Nem tervezek, csak végzek.
Azt csinálom, amit épp akarok,
Kötelességekre biz nem adok.
Mindig megtalálom a bajt,
Csak ez az, ami hátratart.

2000. július 24.

Hallgatni

Hallgatni arany,
A fény hallgatás.
A szív fény,
A tény: suhanás.
Suhanni könnyű,
A könnyek rejtenek.
Könyvekben betűk,
Betűkben könyvek rejlenek.

1994. május 01.

Szólni

Szólni bátorság,
A bátorság tett.
Tettetni csúnya dolog,
A Földön elvetett.

Elveszni léhaság,
Szürke takaró.
Takarókban színek,
Színekben jótakarók.

1994. május 03.

Tudtam

Azt hittem, hogy
Én nem tudok ...
Ezt meg azt, meg amazt,
De végül mégis
Bebizonyosodott
Hát tennem kell rá tapaszt.

Tudtam komoly lenni
Másokat komolyan venni
A vaját a zsömlére tenni
Magam meg a falra kenni.

Tudtam szomorú lenni,
Másoktól érzelmes búcsút venni
Maradék vagyonom tétre tenni
Hogy ne maradjon nekem semmi.

Tudtam okos lenni
S tudtam könyvet venni
Még úgy is, hogy
Tudtam emellett enni.

Tudtam másabb lenni,
Álarcokat magamra tenni,
Mindenkinek a „rosszságost” tenni
Majd illedelmesen továbbmenni.

S hogy mit nem tudok valójában
E Föld itteni zugában?
Végül is csak egyet nem tudok:
Hogy tudom a Mindent.

2011. jan. 10.

Tegnaptól fáradtan

Tovalibbent a tegnap
Elegem van a mából
Gyötör-nyúz a holnap
Nem tudok kiszakadni
A napok malmából.
Papírt veszek elő,
Tollat ragadok,
Ólomnehéz fejjel
Laposan irkálgatok.

Firkálok két sort, majd
Áthúzom, mert így nem jó,
Ráborulok az asztalra
Ahol felbillen a só.
De mi van már megint?
Tépem ki mindjárt a hajam
Az, hogy valami rossz szüntelen adódik,
Nem hagy nyugodni minduntalan.

1994. május 8.

Azért sem adom fel!

Készenállok egy harcra,
Szívem lobogtatva.
Lehetőség egy létrára felmászni,
Lehetőség leesni,
Majd újra talpraállni.
Ezt csinálom már mióta:
Mászok és leesek.
De küzdve, s bizvást bízva
Újabb létrát keresek.

1993. október 31.

Végre jól esett

Extrém egy eset
Hogy immár végre
Nyárról télre
Az élet jólesett.

S fog még esni,
Hó havazni,
Madár az ágon
Vígán csicseregni,

Mert elmúlt a ború,
S élve a mának
Új dolgok várnak
S a szél arcomba fú.

Sejtjeim izzanak,
Ihlet hátán ihlet,
S alighogy itt lett,
Már újak illannak.

2009. jan. 20.

Az idő partján

Az idő partján megkavar a szél,
Átfúj majd a semmiségbe.
A part marad, csak én repülök
Szárnyalva az elvi létbe.

Az időtlenség megragad
A furcsa titok ellenére,
Fiatal maradok, süt a Nap
És nem nyugszik le estére.

A tökély szép, de mi lesz aztán?
Ha beleunok merre lépjek?
Hogy halok meg ott, hol nincsen halál?
Akarom, hogy visszatérjek!

Visszatérjek, hol idő van,
Hol percről percre pereg az óra,
Hol öregsünk és halandunk
És áldást adunk minden szóra.

1994. december 24.

Visszásidő

A jövő lett a múlt,
Hisz az idő visszafelé halad.
Igen, már másodsorra dúlt
Bennem boldog-rögös utat.

Így már könnyű látni a jövőt,
Hisz megtörtént egyszer,
S némely pillanata agyamban
Nyomokat hagyó vegyszer.

S miért halad az idő vissza
Miért nem inkább előre?
Mert mint az Univerzum titka
S ritka ügyes öre

A tágulási határt elérve
Zsugorodni kezdett a tér
S a gyors váltástól szédülve
Forrásába visszatér.

S holnap miért van holnap
A tegnapi helyett?
Mert agyunk úgymondva
Alaposan rászédett.

Úgy fordítja meg
Az időbeliséget,
Mint a fejjel lefelé látott
Valós képet.

2009. máj. 3.

Utam tétovasága

1 lépés, 2 lépés, 3 lépés,
Valahová megyek.
Hogy utam végén mit találok,
Még rejtegetik a magas hegyek.
Kincs-e vagy mély szakadék
Várja, hogy odaérjek?
Menjek tovább utamon?
Vagy most rögtön letérjek?
De ha letérek, ott is egy út.
Nem tudhatom melyik úton robog
A haláltvivő szellemvasút.
Arra azonban rájöttem,
Hogy ha az alkotókat nézem,
Ők teremtik az utakat,
S akkor látom végem, s éltem.
Ha pedig élni kívánok,
Csak követem a jót,
Követem a szeretet vonalát,
S a harapni valót.
Fel hát a művészetre,
Alkoss szépeket,
S ne felejsd le a végéről
A Happy End-eket!

1994. április 20.

Kimondatlan szavak

Tudatalattimból papírra török,
Mert a hangom elfojtva szenved.
S mit tudnak már magas körök,
Én megismétlem, hogy maradjon örök.
Ismétlés a tudás anyja.
Ami ismétlődik, nem veszhet el.
Nem csak az enyém, a te dolgod is
Ápolnod az emlékeddel.

1994. április 20.

Vonalak alkotnak

A vonalak szétszórt testedet
Keresztben-hosszában szövök össze.
Láthatóvá teszed a teret,
Mert nem olvadsz el közte.
Kiemelkedsz a térből új térként,
Új teret alkotva magadnak és másnak,
Áramvonalad szép alakot öltött,
De nem vagy már halforma, higgy a valóságnak!
Tereddel sűrítéd kívüled a léghört,
Melynek általad színe is kicsit megváltozik,
Könnyedén viseled a fénykört,
Mely tőled soha el nem távozik.
Ilyen vagy most, ilyen voltál korább,
De nem védtelenül,
A vonalak magadon kívül továbbjutnak,
S az örökbe vesznek végtelenül.

1995. október 26.

Mit ér?

Csak élni bele a világba,
Belemerülve egy lusta, szürke létbe
Mit ér, mondd mit ér?

És beleélni magunk a világba
Belemerülve nyakig a finom létbe
Mondd mit ér, mit ér?

Én azt mondom, szerényen
Merülj egy színes álomba
Mert ér az valamit, ha
Szívedet az alaposan átmossa.

S mikor szíved megtisztult,
Nyisd ki a szemed,
S oszd meg szép álmod,
S halljad azon más hogy nevet.

S mielőtt sírásra fakadna, nyugtasd meg,
Hogy ér mindez valamit, igen.
Tanulni a múltból, a hibáinkból,
Erre tanít meg.

S ami jön, az vissza nem tartható,
De hogy mi jön, abban Te vagy az együtttható.
Hát ha tudod mi jön, legalább tedd azt színesebbé,
Zölddé, narancssá, lilává, rózsaszínné.

Zölddé, hogy természetes legyen,
Narancssá, hogy virágillatú legyen,
Lilává, hogy harmadik szemed ott legyen,
Rózsaszínné, hogy élvezeted teljes legyen.

1995. október 03.

Láz.

Forró a testem, nagyon forró
Lázás vagyok, de már nem lázongó.
Testnedvemben fölök
Elér a meleg végzet
A higanyszál felszaladt
Anyám hiába féltett.
Tűzpiros arcom elhalványul lassan
Szívem többé nem ver szakadatlan.
De a dobbanások
Még ott rezegnek
A levegőben
Rejtezkednek.
Ó, ó, ó
Amplitudó
Te ne halj meg soha!

1994. szeptember 20.

Ha meghalok

Ha meghalok, elmúlik a nyár,
Szemedben könnycsepp folydogál.
Álomképként fényképen látsz,
Szenvedsz, tudom, nekem is fájpsz.
A föld alól mosolygok rád,
S feltámadok, hogy elmehessek hozzád.
Melledted leszek, te nem látsz, de érzel.
Észreveszem, ezer sebből vérzel.
Míg nekem voltak kínjaim,
S bocsátatlan csínjaim,
Nem álltál mellettem,
Nem segítettél nekem,
De én a bosszút nem ismerem,
Távol álljon tőled a félelem.
Ha meghalok, életemnek értelmet adok,
Ne félts engem,
Isten mellett maradok.

1994. március 01.

Mi mást csinálnék?

Ó régi emlék
Emlékszel-e még
Vajh merre mennék
Ha nem most lenne?

Ha visszamennék
Abba mi volt rég
Merre vitetném
El sorsom benne?

Mi mást csinálnék
Máshogy vagy másképp
Van e rá térkép
Fajtákra szedve?

Lehet-e jó vég
Rosszból kijővén
Mondhatok mesét
Mely felemelne?

A válasz: IGEN

2005. június 5.

Közös síkra vágyom

Beszélgess velem asztal!
Beszélgess velem szék!
Beszélgess velem ablaküveg!
Beszélgess velem még!
Szeretem lelketek minden atommagját,
Mely szól hozzám, de már nem hallom hangját.
Egy közös síkra vágyom,
Hol megértjük egymást,
Hol nem csak ember a barátom,
Hol nem ítélik el a mást.
Honnan az egyszerűség, s őszinteség
Minden csírája fakad,
Hol nem ismerik a rosszat,
Csak a jó utakat.
Hol minden ősi szellemmel bír,
S minden betegségre megvan a gyógyír.

1994. szeptember 20.

A sárga asztalterítő

Papírom alatt terül el,
Sárga virágos sárga tenger.
Rajta sárga ital, sárga kéz,
Sárga kezem tette kész.
Az illat is sárga, ami körülvész,

Virágvilágból fakadó lépesméz.
És sárga arcom mosolyog,
Hogy sárga a füst, miben gomolyog.
És minden sárga gyönyörű
Elmét csiszoló köszörű.

1994. március 11.

Korlátok nélkül

Csapongok szabadon
Korlátok nélkül,
Jó így, ha fejem
A boldogságtól szédül.

Képzetelem sem szerénykedik
A szabadságban,
Télen is azt képelem,
Mily forró nyár van.

Optimistánál is
Optimistább lettem,
Nincsen olyan,
Mitől szívem megretten.

Úszkálók az életben
Önös önfeledten.
Te is akarsz úszni?
Gyere, ússzunk ketten!

1994. március 01.

A sör

Kinek dopping, kinek más
A pezsgóhabos sörívás.
Mámorít és ködösít,
Mindenek közt elvegyít,
Felvidít, ha rossz a kedved,
Ha egyedül vagy, elmerenget.
Enyhíti a szomjadat,
Kitágítja szűk agyad.
Ízében a hatalom,
Minek magam önkéntesen átadom.

1994. szeptember 20.

Boldog vagyok²

Végre boldogan is
Írhatok egy verset
Ó de nagyon boldogan
Ettől több nem kellhet.
Megéltem egy olyan napot
Mely pozitív volt teljesen,
Jó emberek, jó akaratok,
Elismerések csendesen.
Most, mikor már nem is vágytam
Beteljesedett kívánságom:
Simogat engem a világ.
Ez már nem is való, ez már álom!
Nő vagyok és mégis ember,
Emberszámba vesznek,
A szavaim adnak értékeket,
Nem rúzsom, vagy csíkja szememnek.
Kaptam egy nagy energiát

² Ajánlom e versem: Németh Attilának, Kristóf Miklósnak, Novák Imre Josuának, Anyiszonyan Artúrnak, Drótos Lászlónak, Leventének, a kocsmárosnak, kikre e sorok írásai közben gondoltam. Ezen kívül ajánlom Istennek, aki igenis jó munkát végzett. Ami rossz, azért csak magunkat okolhatjuk.

Ajándékba ingyen,
Talán ez az ami miatt
Máshogy tűnik minden.
Boldog vagyok, nagyon boldog
Hogy vannak ismeretlenek
Kik súlyát annak, amit mondok,
Tudják minek feleltetem meg.
Örülök, hogy kaphatok tudást
S annak is, hogy adhatok
Egymást gerjesztő agykerék
Mely oda-vissza forog.
Rájöttem végre nehezen
Kik azok kik értékkel bírnak,
Kiknek szavai gyémántok,
S kik munkásai csak a sírnak.
Ó de nagyon szeretnék
Még több igaz embert,
Kiknek lelke tiszta,
S nem a rossznak elkelt.
Kiknek egy sora
Százat szül bennem,
Kiknek egy szava
Vérré válik bennem
Óh, e furfangos világ!
Micsoda gyönyörű szép!
Hogy nem láttam eddig
Tündöklését?

Csak eggyel legyen több a mosoly
Egy napon mint a bú,
És lám: itt a boldogság.

2005. február 19.

Boldogság

Ecsetem vásznat szánt,
Ceruzám papírt,
Képezetem képeket ragad,
Hibáim radírt.

Egerem rendszerez,
Agyam folyton kattog,
Ábécék, hieroglifák,
Növények, mattok.

Magokat csíráztatok,
Lesem virágaim,
Ezek mind-mind
Az én világaim.

Ez a boldogság
Nem egy percig tart,
Ez egy folytonosság,
Melyből a jövő hajt sarj't.

2009. márc.

Életvirág

Régen azt hittem, nem él sokáig ki kihág,
Hogy véletlenül nyílik ki az életvirág.
Ringat évtizedeken át, tesz velem ezer csodát.
Csak így tovább, csak így tovább, Élet, tégy még csodát!

Megrémített engem már bűn, szenny, tisztaság,
De kérlek Élet, mutass még nekem csodát!
Bármilyen szétszórt e sokrétű világ,
Mutasd meg nekem e gömb minden oldalát!

Hátráld az elrendelt halált,
Nem érdekel most mi rejtőzik odaát,
Hisz lábam előtt hever a világ.
Színpompázz még Életvirág!

1994. április 11.

Meghatottság lánc

Én meghatódtam a világtól,
Ez csüng verseim fáján.
Maris meghatódott a verseimtől,
Én meghatódtam Maris meghatottságán.
Ezzel újra meghatódtam a világtól,
Mert Maris is a világba tartozik.

1994. május 06.

Kövesd vágyad

A pillanat gyönyörei
Ha elveszik józan eszedet
Ne bánd, tégy mindent,
Mi felemeli kedvedet.

Légy vidám,
Kövesd vágyad,
Míg élsz!
Tedd azt
Mit a túlvilágon
Nem remélsz!
Ebben a testedben
Egyszer élsz!

1997. március 16.

A nyár

Számomra mindig sugárzik a Nap.
Ha nem kívülről, hát belülről.
Megtaláltam a sugarat,
És nem engedem el, ha csíp, ha harap,
Mert bennem boldogságot arat.

A nyár, a nyár, a nyári nap!
Szívem róla hegedül.
Mikor a lepkék a vállamra szállanak,
Lábukon virágport hordanak,
Virágzóbbá teszik a nyarat.

1995. június 24.

Skatulya

Unom a skatulyát,
hogy itt minden
törvényben tévelyeg.

A mélység titkát,
ami múlt, jövő, jelen
törvények nélkül találom meg.

Bent, ott odaát
határ nincsen,
tér sincs, idő sem pereg.

Kis szívem falát
nyomja szüntelen
a kitörni vágyó meleg.

Mondják az imát,
így ringnak reményben,
s közben a szó csak lebeg.

A gátban magát
nagy szerényen
labdaként éli meg.

Vedd észre a skatulyát,
önfeledten,
s alaposan taposd meg!

Önöd szabadságát
újjászületésben
kapod meg!

1993. november 25.

A szabadság

A szabadság:
Olyan keretek között élni,
Amelyeket én is elfogadok,
S javamat, boldogságomat szolgálják.

A szabadság:
Olyan dolgokat remélni,
Melyeket meg is valósíthatok,
S ezeket korlátok nem állják.

A szabadság:
Olyan dolgokról beszélni,
Melyekért nem vágnak vissza ostorok,
S akiknek szólok, azok meghallják.

A szabadság:
Olyan mércével mérni,
Amilyenel én akarok,
Más véleményét rám ne traktálják.

A szabadság:
Végre valós történeteket mesélni,
Mert hamis már van sok.
Az igazságot titkok nélkül tanítsák!

1995. április 10.

Ébredés után

Felébredtem, rögtön kiköpök egy verset,
Mert érzem, hogy szükség lehet rá,
Mert érzem, hogy valakinek még kellhet.
Most még üres a fejem,
Néhány álomfoszlány oszladozik csak benne,
Mi keltemig szórakoztatott,
S a főszereplő én voltam benne.

Több takaró alatt aludtam
Két vállam mégis jéghideg maradt
Lent melegem volt, fent fáztam
E kettős érzéssel éjszakáztam.

1997. július 25.

Kívánság

A Földnek szeretet legyen az országa!
S te, eső, moss tiszta vizet orcámba!
Kényeztess és ápolj, barníts engem Nap!
Tenyereden hordj minden áldott nap!
Hadd fürödjek tejben, mely pezseg testem alatt!
Pálmalevéllal legyezz, s ananászt a kezembe adj!
Fésüld ki kócos hajam, ferd ajkam pirosra!
Engedd, hogy azt mindig valaki csókolja!
Simogass, kenegess, puhítsd bőröm!
Olvadjon el mindenki illatfelhőmön!
Ékesítsd fel testem csillogással, fénnel!
Gazdagítsad lelkem bájos, víg kedéllyel!
Adj nekem tudást, mi csak belémfér!
Azt hiszem nekem nem is kell több mindennél.

1998. december 28.

Újrakezdés

A romlás virágait
Nem szakajtom le többet,
Szemembe nem igézhetnek
Így csalfa könnyet.

Mert sírtam én és bántam,
Hogy elcsábított a mező,
Hol e virágok nyíltak
Sisteregve a földből elő.

Baudelaire is tanúja,
Mi e virágok ára,
Mert ő is elcsábult
Ezek illatára.

Én eldobtam mindet,
Nehogy belém gyökerezzen.
Nem volt késő úgy érzem.
Testem még ép, lelkem rezzen.

1995. január 26.

A hajnal

Narancssárga felhők haboznak az égen,
Nem tudok szólni, csak nézem, csak nézem.
E hajnali látvány magával ragad,
Szememből meghatott könnycsepp fakad.
Megértem mi ez a szín, mi ez a forma,
Az egész olyan, mint egy nagy habos torta.
Szívesen odaszállnék, hogy megkóstoljam,
Édes szellemében szétbomoljam.

1994. április 20.

Házunk előtt

Galambok drótokon,
Fecskék a magasban,
Házunk előtt
Zöld játszótér van.
Három hinta helyett
Kettő csüng a korláton,
Egyik félig leszakadva
Ringatózik puhányon.
Trabantok zúgatnak,
Kóborkutyák ugatnak,
Asszonyok a pletykákon
Igen jókat mulatnak.
Anyákkal sétálnak
Cumizó kis gyerekek.

Alattuk pörögnek
A babakocsi kerekék.
Kergetőznek fiúk körbe,
Idősek merülnek a sörbe.
Fák levelei sárgulva
Hullanak a földre,
Rajtuk kis hangyák
Gyülekeznek össze.
Balra kél a nap,
Jobbra pedig nyugszik,
Narancssárga árnyékában
Gilisztácska csúszik.
A természet varázsa,
A sütő Nap parázsa
Visszasodor engem
A meggyötört párkányra.

1993. november 07.

Csöpp kis virág

Félek, hogy a világ
kicsit nagy nekem.
Csöpp kis virág
az én nevem.
Törtető szirmaim
leszaggatják nyomban,
csíkos méhecskéék
örjögnek nyomomban.
Keresnék én
más világot,
túlhaladnám
elvországot,
kis virágként
kinyílnék,
nagy dolgokért
sem sírnék.
De nem keresek
más világot,

helytálok,
talpra állok.
Szirmaim csak
szagassák,
lesz még a Földön
igazság!

1993. október 05.

Arkhimédész

A figyelméről híres tudós,
Görögország híres nagyja,
Elmerülve rajzolgatott
Udvarának homokjába.

Mértani alakok, formák
Váltogatták egymást a porban,
S ő elmerengve nézte őket
A tudománnyal viaskodóan.

Közben Szirakúzáat, a várost,
Ahol lakott és éppen rajzolgatott,
Idegenek dúlták fel,
Ő bezzeg erről nem tudott.

Berontott az ellenség
Arkhimédész udvarába,
De őt csak a homokrajza
Kerítette hatalmába.

Föléállt egy idegen katona
Megzavarva a nagy ihleteket.
Arkhimédész felnéz, és csak ezt mondja:
„Ne zavarjátok köreimet!”

Mire a katona válaszul
Belédöfte nehéz kardját,
S Arkhimédész a porba rogyott
Elvesztve magát, s tudományát.

1994. augusztus 17.

Az éggömb közepén

Az éggömb közepén állva
Milliónyi égitestet csodálva
Rágörnyedek távcsövem okulárjára.

Azt látom újra, csak kicsit többet, kicsit szebben,
Mint hajdanán az ablakban guggolva, égre meredten.

Ölelem teleszkópom, sergetem, forgatom
Az ablakon betörő hidegben fogam vacogtatom.
Mindenhol sötét ablakok, csak én vagyok ébren
Lelkesen kutakodva az éj sötétjében.

Szememmel mondhatom időutazok,
Hisz egyszerre látom a mai Holdat, s az őskori csillagot.
Közelednek, távolodnak, keringenek, fénylenek,
S én napról napra nézem, ugyan mi újra lelhetek.

2007. október 5.

Szükség van a rohadt almákra

Egy dicső legény, egy poéta hajdan,
A régmúlt XV. századunkban
Haragudott, ki a régit szerette.

Akkor még ő új volt, tán ezért
Magát állította be, mint poéta vezért,
A rohadt almákat mégis irigyelte.

Így vagyok én most véled Janus Pannonius,
S bár újabb vagy, mint Horatius,
Az én századomnak már régi vagy.

Hát ne szeresselek, te meggondolatlan óriás?
Lásd be, az ítéleted, ó hibás!
Az ócska csigert és a tüzes újbort egy szájjal ízlelik!

Nem az a lényeg ki a régi, ki az új,
Hogy a szél milyen divatot fúj,
A tartalom, s a szándék a fontos.

Én is még lárvakorom élem,
De azzal nincs gondom nékem,
Hogy kígyókkal kell vetekednem.

Poétai, s közönségi szempontból
Szükség van arra, hogy táplálkozzunk a múltból.
E múltból leszűrve alakítod ki a jövőt.

S ha most nem olvasnánk a régit,
Te sem lennél még poéta a mindenségít!
Az új feladata várni: hogy megértsék.

1994. április 21.

Joubert

A komolyság nem tagadja meg a humort
A művészetben nem az hangos, aki rikolt.
Igazán fontos csak akkor lehet egy mű,
Ha az alkotó az olvasóhoz, s önmagához hű.
A naponta zajló események közvetlen forgatagában él,
Olyan lény, aki akar, aki vágy, aki remél
és őszinte.

1994. augusztus 29.

*J. A.*³

Tollból kifolyó sötét kín,
Minden szó egy kanyargó sín.
Szemek vonatoznak rajta,
Kutatván a tájat, hol bukkan elő egy farka.

Volt egy, ki a sín mellett állt,
Majd mikor közelgett a vonat,
Elévetette magát,
Hogy egyesüljön a maga által épített sínnel.

1994. október 19.

Az írások védelmében

Könyvlapok, írások!
Hányszor kerültetek már tűzbe!
Lángok ették értéketek,
Szégyen, ahogy ember ezt tűrte!
Amit már leírtak, annak hatalma van,
Hatalmasabb a kimondott szónál.
Erősebb lehet a rossznál,
Erősebb lehet a jónál.

³ J. A. = József Attila

Mert befolyásol, alakít,
S vadat is megszelídít.

1995. október 26.

Költök most egy verset⁴

Költök most egy verset
Zabálva egy kekszet
Nem olyan tüneményes
De én még csak erre vagyok képes.
Lelkem mélyén lepke vagyok
Szélhátakon lovagolok
Csillagokig nem repülök,
Túl magasban elszédülök.
Álmoságban szenvedem,
Szép álmokért epedem.
Rímek ide, rímek oda,
Megszületett a verses csoda.

1991. december 05.

L...sége

Lapom fehérsége
Lelkem sötétsége.
Lekvárom ízessége
Láncom keserűsége.
Látszatom szükségége
Légköröm szükségége.
Létfontosságom, hogy
Legyen ennek vége!

1993. szeptember 13.

⁴ A legelső versem.

A papír

Oly tiszta, oly ártatlan!
És én beszennyezem!
Aztán megkönnyezem.
Miért vettem el szüziességét?!

Oly fehér, oly vakító!
S én megtöröm fényét!
Sajnálom lényét.
Miért vettem el szüziességét?!

Oly sima, oly gyüretlen!
S medreket vések bele!
Megszűnik sík tere.
Miért vettem el szüziességét?

1994. október 19.

A vers

Úgy írok én verset sokszor,
hogy bensőmben
valami fenség tombol.

Milyen csodálatos dolog,
hogy néhány betű és ékezet körül
egy egész világ forog.

Eltérő szemszögből vizsgálják
ugyanazokat a sorokat,
s mennyire különbözőnek találják.

Kisugárzik a versből valami,
ami meghódítja az embert,
megtanítja hibáit bevallani.

Elmerenget. Valahol mélyen
sok csoda rejtőzik,
de a csoda alant marad szerényen.

Fedezd hát fel, mi rejtőzik ottan,
s folytasd életed tovább ...
... meghatottan.

1994. február 26.

Papírral társalogni

Akkor fordul az ember a laphoz,
Mikor nincs kinek elmondania
Mindazt, mit a nap hoz.
Így hát a papír a passzív hallgató,
Míg aktívan adjuk rá az íveket
Csiklandozva, fehér hasa – vallató.

Furcsa ceremónia
De csak gondos embernek
Lehet mestersége.
Papírral társalogni
Ha azt egyszer elolvassák
Nagyon is van értelme.

1997. szeptember 08.

Az ihlet

Verset erőltetni nem lehet,
Kényszeríteni az ihletet.
Mert az ihlet szabad madár
Sosem tudni épp merre jár,
Mikor száll majd pont felém,
Szárnyaival hol talál
Nyugodt partot az éj szelén.

Az ihlet makacs,
Elmenekül, ha várják
S ha neki állnak keresni,
Bizton nem találják.

De amikor eszedben sincs
Rád dönti magát, az egésztest,
Körbeleng és nem hagy békén
Míg írásra nem késztet.

2001. január 21.

Verstantól lesz?

Bűnhődtem, mert nem tanultam
Verstant és verslábakat
Csak írtam, mi jött belőlem
Verseket több százakat.

Elutasítottak engem,
Velem együtt verseim
Könnyek gyűltek a szememben
Kigúnyoltak már megint.

Igazuk volt, lazán vettem
Ami nehéz feladat
Nem tudtam szabályszerűen
Sorba tenni szavakat.

Pocsék vagyok, nem is költő
Hogy gondolja bárki is?
Verstantól lesz azzá – aki?
Gondolatja bármi is... ?

2000. december 14.

Hogyan kell másokra hatással lenni

Nézz csak a szemek tükrébe,
húzd ki onnan a fénylőt.
Vesd magad a sűrű mélybe,
s támadj fel az égből!

Légy palástja védőidnek,
szívós légy, ha bántnak,
megbocsátó, s megértő légy,
még ha nem is látnak!

1994. február 07.

Múzsza

Múzsaként bolyongtam
Író lelkek között,
Régmúlt is és majdan
Tört fejek fölött.

Magam múzsája is vagyok,
Ezért szoktam írni,
Hogy ha jönnek a fagyok,
Tudjak másokat olvasásra bírni.

Magam mellet érzek
Mindenkit, kit olvasok,
Így távolból ígérek
Megnyugvást, ha gondja sok.

Szellem hajam fekete,
Testem pedig óriás,
Szavam néma pernye,
Sugallatom hű varázs.

Így ismersz meg engem
Langyos éjszakán,
Ha tollad kezében,
S forrón vársz reám.

1994. augusztus 12.

Hány és mennyi?

Hány gondolat juthat
 eszébe az embernek?
És még mennyi az,
 ami nem?
De azért ne feledj el
 aludni sem.

1994. január 10.

Hogy váratlanul ne érhessen...

Mint mikor pezsgős üveg durran
Tör ki fejemből a gondolat:
Írnom kéne már, míg a pókhálók
Be nem szövik az elnyűtt régi sorokat.
Mit is írhatnék így ágyból kikélve
Hajnalok hajnalán?
Mindent, minek jönnie kell,
Mindent, mit szívem diktál.
Oly rég vetemedett írásra kezem,
S hiányzik is a szó, mi elhagyja szellemem.
Ha most jó, hát én nem tartom vissza,
Mert ki tudja mikor merészkedik elő
Újra a komissza!

Talán halálfélelmem hozta ezt rám,
Mert két napja rosszul lettem úgy igazán.
De oly nagyon szúrt szívem tája,
Azt sem tudtam, jön-e reggel az éjszakára.
Mozdulni sem nagyon tudtam,
S egyre csak azon gondolkodtam,
Mi lesz, ha nem tudok elbúcsúzni,
Szeretteimhez egy utolsót szólni?
Mi lesz, ha csak úgy „elmegyek”,
S bottal üthetik már a mennyeket?
Hát most elejét veszem ennek a ceremóniának,
Mert sosem tudni mikor jön el ideje
Az csalafinta halál pillanatának.
S hogy már váratlanul ne érhessen
Mindenkire csókom özöne essen.
Minden rokonomra, minden barátomra,
Mindenkire, kit még megismertem volna.
Kivétel nélkül és egyformán, hogy
Megálljam helyem az igazságosság ormán.

1998. október 13.

Milyen a világ

Mily kicsi a világ
A szálak mégis összefutnak
A vágyak felbolydulnak
Minden vágy egy szilánk.

Mily tág a világ
Mégis szorongnak sokan
Sok-sok nő fogan
Mert becsstelenül kihág.

Mily fényes a világ
A való azonban rejtve marad
S mert nem ismered magad
Nem fejtet meg titkát.

1994. szeptember 14.

Utolsó esély

Édes hazám mivé lettél?
Mi hajszolja lelkedet?
Hát intő szavaimból nem értettél?
Minden valóra vált, mitől féltettelek.
S reméltem, talán nem vagy oly buta
Hogy annyi suta ember lehúzzon,
S bősziült emberek ezreinek hada
Utcáidon járdaköveket zúzzon.
Hova lett az örök békesség?
Az emberek arcáról a mosoly?
Miert hallok mindenfelől csak zokszót
Miert gyült az égre hatalmas gomoly?
Sosem hagytalak volna el
Ha minden a régi marad
Mert boldog voltam hidd el
Még akkor is, ha viselnem kellett sarad.
Nem látom, hogy tényleg látnád
Az igaz kivezető utat,
Csak azt látom mindig
Hogy minden tagod a másik múltjában kutat.
Nem előre nézel, csak hátra
Nem előre haladsz, csak hátba
Támadod folyton folyvást önmagad.
Vesd már el rút ostorod
Ne ütlegeled öreg honod
Hisz nem vagy te fakír, se mazochista!
Ez az utolsó esélyed... vagy a holnapnak nyista.

2009. jún. 8.

Erőt Néked!

Könnyebb elviselni a kint,
Ha van, ki együtt érez Veled.
Akár közeledben, akár távol áll,
Figyel Rád és nem feled.
Érzed a lelkierőt, melyet Ő ad Neked.

Küzdj! Ne karddal, de lélekkel,
S bántódat leküzdheted!

1995. január 15.

A béke itt

A béke itt csak olyan,
Mint szélfúvásban a gyertyaláng.
Ha sok erőfeszítés kell, hogy égve tartsuk,
Nem is lehet élvezni a fényét.

1994. augusztus 05.

Ébredjetek mesterek!

Személyes szemlélet,
Elterjedt ítélet.
Falon függő fenntartás,
S a többi csak szertartás.
Az igaz mondanivalót
Mind torzították
A sulykot messzire vető
Alkoholisták, pesszimisták.
De hiszen lássátok!
Bennetek foglaltatott a mester,
Ki színre törhet egyszer.
Nyomozatok szavában,
Telve van tónusában!
S most, gondolkodó emberek,
S tokotokban hervadó mesterek,
Ébredjetek, ébredjetek, ébredjetek!

1993. december 21.

Mester

Egy mestered van: maga az élet,
S ez egyben az elrendelés, az ítélet.
Ne hallgass egy emberre sem,
Hisz emberben nincsen tökély,
Még az is az, ki jól álcázza:
Te is, ő is, mi is, ők is,
Ősök szavait példázza,
De öreg korában meghal ő is.
Végy egy szitát, majd rázd,
Rázd, míg a megoldás fennmarad.
Hagyd kihullani a rosszat,
S a válasszal lesz teli kosarad.
Mielőtt elkezded, van még egy fontos dolog:
Tudd mi a jó és mi a rossz,
Mert minden jó egy rossz,
S minden rossz egy jó körül forog.

2009. jún. 8.

Ébredjetek II.

Ébredj polgár,
Ki céltalanul lézengsz!
Ébredj magyar,
S utat ne tévessz!
Fogd meg a hajad,
S annál fogva
Emeld ki magad!
Ne hagyd, hogy
Vad áradás lerombolja
Kezed által épített falad!
Csak ide figyelj, ne más tájra,
Ne nézd, hogy ott mi van!
Teljesítsd, mit tőled várnak,
De a rosszat ne túlságosan!
Iszonyú a lelki pusztaság,
Mely itt járványként terjed,

Az anyjának is visszavág
A soká nevelt gyermek.
Nem arra való a szabadság,
Hogy ne rabszolgaságban élj,
S ha előtt a bosszúság,
Környezeteddel visszaélj!
A hatalmat nem az erő adja,
Hanem az őszinte szerénység.

1994. március 19.

Szó cső nélkül

Emberekben csak számokat látnak,
Életekben csak pénzt,
Undorodom e világtól,
Melyet súlyos kór emészt.

Annyi megoldás lenne,
De a választás mindig a legrosszabb,
S ki élni próbál benne,
Csak nyöghet-sírhat naphosszat.

Azt mondják én vagyok a nép.
De hová lesz a hangom?
Mikor elhagyja szavam szám
És csak siket fülekbe botlom?

Szíved mire tárod ki,
Ha nem érdekel a természet?
Miert elégedsz meg azzal,
Hogy lassan elvisz az enyészet?

Oly kevesen vagyunk,
S még sok a teendő!
A tudás, mit birtoklunk,
Figyelembe veendő!

Lehetne itt paradicsom,
Mosolygó, érző emberek,
Egy elégedett tudósnemzedék,
Meggyógyuló rákbetegek.

Lehetne ródiium a Föld közepén
Ha én azt mondom
S a legerősebb katalizátorok
Kétoldalról a jobb oldali vonalon.

Berozsdásodott agysejtjeidnek
Adj még egy esélyt!
Próbáld megérteni: mindenkit szeretni kell,
Nem csupán egy személyt.

A mindenki e Föld
Rajta növények, állatok, emberek,
Ha teszel értük,
Az a szeretet.

És nem az a szeretet,
Ha kedves vagy mindenkivel,
S közben hagyod mosolyogva,
Hogy minden érték vesszen el.

Én nem vagyok kedves,
Mert ilyen emberekkel nem lehetek
Mindaddig, amíg nem látom
Hogy pörög bennük a kollektív gépezet,

Melyben mindenki egy,
De harcol mindenkéért,
S a fontos dolgokat veszi előre
Nem egy-két múltó szeszélyt.

A tudatlanságot magam részéről
Súlyos bűnnek tartom,
De a legnagyobbnak azt, ha valaki tud,
S tétlen e rangon.

2007. december 26.

Választások előtt

Ballagván az utcán,
Nézelődve mélán,
Látom az önhitt plakátokat,
Melyekről egymás ellen mosolyognak ránk,
Hogy az ő kezükben legyen hazánk.
Ígéretes, szép szavakat mondanak,
S hogy ebből mennyit valósítanak,
Még a jövő titkaként vár ránk.
Lódítók és hitegetők,
Eleven néphúsevők
Már voltak „nagyjaink”.
Az új nyerők vajon boldogítják,
Vagy szomorítják eljövendő napjaink?
Ha kevés a remény az elégedésre,
Okot kapunk a feltűnésre.
Az orozslánt felgerjeszteni ne merjék,
Mert soká takargatja már sebeit a nép,
S feltépett indulatai mely eddig visszafogva valék,
Minden eszelőst darabokra tép!

1994. május 29.

Nem csupán

Nem csupán a napi teendő fáraszt,
Nem csupán a hold fénye sápaszt.
Nem csupán a napszúrástól fáj a fejem,
Nem csupán az olvasástól fáj a szemem,
Nem csupán a mosogatólétől fonnyad kezem,
Nem csupán a rossz kajától van hányingerem,
Nem csupán fogyókúra miatt korog a gyomrom,
Nem csupán a földet nézve lóg az orrom.

1994. május 29.

A népből szólok

A népből jövök,
A nép javából,
A nép legifjabbjából.
A nép nyelvén beszélek,
A nép szívével érzek.
A nép kesereg.
A nép mintha nem kapna eleget.
A nép petyhüdt politikusok pofáját bámulja.
A nép hangulatát mintha elrontották volna.
A nép lefogy, a parlament pocakot ereszt.
A nép látja ezt.
A nép szül egy újabb nemzedéket e tagbaszakadt országba.
A nép éjjel is gürcöl jóra várva.
A nép nem mehet páfrányok közé piknikezni,
A nép szomorú, nincs ideje lélegezni.
A nép majdan ellenáll,
A letepertek letepernek minden élősködő hiénát!

1993. szeptember 30.

Rabiga

Bizonyosság, mint hajnali órákban
Az udvari rőzsén a harmat,
Hogy emberséges bánásmódot
Aligha kaphat egy gyarmat.
Balszerencse, kiket érint a
Fennhatóságos szenvedés,
S kinek pont ilyen időre esett
A nyomorral teli születés.
A rabigát örökké nyomhatja,
Míg meg nem duzzad sokszemélyes hantja.

1993. december 21.

Történészekhez

Igazold a múltat, csináld, szabad.
A történelem így fokról fokra halad.
Tesznek rá elég mocskot, sarat,
Tisztítsd le róla te – magad.
Mert világos a múlt és világos a jövő,
Mit besötétít rőt képzeleterő,
S mi csupán a hamis produktumot látjuk,
Így másként tárul elénk a mi igaz világunk.

1994. szeptember 20.

Béke-háború

Örülsz-e még a tájnak,
Mely virágzik melletted?
Örülsz-e még a nyárnak,
Hogy a Nap süt feletted?
Hogy béke van
És szerelem.
Béke...
Szerelem...

Gondolsz-e azokra,
Kik puskaropogást hallgatnak?
Hullanak sorra,
S talán örülnek, ha meghalhatnak?
Ott csak háború van
És gyötrelem.
Háború...
Gyötrelem...

1995. január 15.

A Föld egy nagy keselyű

A Föld egy nagy keselyű,
Mely megeszi hullánkat.
Belétesznek kiásott gyomrába,
S megemészt önnönmagába.
Porrá leszünk.
A Föld része leszünk!
Majd eggyé válva vele
Az egész Föld leszünk!
Gondoltad volna,
Hogy mikor a földön taposol
Hány volt ember van talpad alatt?

1996. augusztus 04.

Katonához

Katona vagy?
Bravó!
Embert mész ölni?
Hahó!!

Miből gondolod
Hogy más parancsa
Lemossa majd bűnödöt?
Gyilkos leszel
Egy gyilkos folyamatban
S ha tán életben maradsz
Életed végéig kísérted magad
S a véres kép majd körbefalaz
Az emberlábak, -karok
Szétloccsant kobakok
Melyek valakihez tartoztak egykor
Kinek szíve szeretett
Élni e földön,
S volt szerette,
És volt kik szerették,
Épp úgy, mint téged
Kit hazavárnak ha végeztél.
S elégedett leszel-e magaddal,
Ha véres munkáért
Megkaptad zsoldodat?
Gondolod ezzel a jót szolgálod?
Jóban SOSINCS gyilkos gondolat!
Bármily szegény vagy nem az a mód
hogy mások életén keresd meg magad.
Bízz, csak kicsit jobban bízz az életben,
Mi megoldja gondodat.
Bízz az emberekben,
Kiknek ha szólsz, segítenek.
Ha majd egyszer jön a fény
Tudd, hogy tiszta szívvel állsz ott
Mert hazugság már nem segíthet.
Isten az ítélő, s te vagy a vádlott.

2007. december 26.

Drága iskolám

Hová lesz az ihletem?

Az iskola padját elhagyva mi helyettesíti majd nekem

az ablakon át szembeszökő látványt?

Az erősen koncentráló, változatos,

hátról látott osztálytársfejeket?

A tanár monoton hangját?

Az irodalom órák feltöltő erejét?

A tanulnivalók rámozduló lajstromát?

S még mit lehet: a felgyült éveket,

csitri szerelmeket...

Ó drága iskolám, álmodj szépeket!

1994. április 11.

Szalagavató

4 év elmúlt,

itt a búcsúzás ideje.

Lelkünk feldúlt,

rajta szomorúság fellege.

Vajon látjuk még egymást?

Vagy gondolunk egymásra az éjben?

Szétrepülünk,

mint pollenek a szélben.

Válaszúthoz érkeztünk,

megyünk vagy maradunk.

Nagyokat lélegzünk,

s az életbe szaladunk.

Lesz, aki tudós lesz,

Netán takarító,

Ki jó családfő lesz,

Aggadalomtól tartózkodó.

Reméljük szeretettel
gondolnak majd vissza ránk,
s hogy közöttünk sem
alszik ki teljesen a láng.

1993. december 09.

Az ittmaradó diákokhoz

Reményekkel teli mennünk kell,
Vár az élet, mely célbavett.
Ti még buzgón átélhetitek
A diákévi örömöket.

Biztos szívvel elhagyjuk
Ez iskola kapuit,
Az emlékeket magunkkal visszük,
Nem feledjük fejlődésünk tanúit.

Az első napon barackmagként
Léptünk be iskolánkba rest,
S most úgy hagyjuk el büszkén,
Mint pára a forró levest.

Egy kicsit érettebb fejjel,
De nem ám felnőttesen,
A tanult versek tanácsát megfogadva,
Gyermeki szívvel, kedvesen.

Egy papír által néhányan
Még érettebbek leszünk,
Reméljük majd magjainkba
Új életeket lehelünk.

Örökül hagyjuk padjainkat
Firkáinkkal telve,
S örökül hagyjuk tanárainkat
Szeretettel körülölelve.

1994. május 14.

Tudás kútja

Hol a tudás útja?
Hol a tudás kútja?
Hadd szaladjak oda sebtibe,
Mert szomjazok, s kiszáradok nyomban
Ha nem ihatok bele vedribe.
A tudás kútja szabad, de nem apad.
Ha iszol belőle, okosnak érzed magad,
Ettől viszont még nagyobb szomjad fakad...

1997. április 15.

A szegény diák

A szegény diák
Kinek szervezete gyenge
Mert pénze igen zsenge
Egyetemre menne
Hisz tehetség van benne

Menne szegény, menne
Lenne hozzá kedve
Mert tudással telve
S pereg a nyelve

Bölcsészetre menne
De van mi kedvét szegje
Mert sokba kerül terve
S nincsen pénze erre

Hát így kedvét szegve
Bölcsen bölcselkedve
(Sajnos szégyen szemre)
Elmegy egy munkahelyre
Ha van helye persze
E káoszba kivetve.

1995. szeptember 05.

Többé nem koldulhatom

Hogy márhogy megleljem talajom
Mit biztosan taposhatom,
Elmegyek dolgozni
Mert szüleimtől többé
Nem koldulhatom.
Nehéz lesz így az iskola,
De nem mehetek úgy el oda,
Hogy otthon az asztalra zsíroskenyér kerül,
A rám áldozott pénz meg csak repül-repül.

1997. január 29.

Pénziszony

Valahol egy gyertya ég,
Lángoló emlékmesszeség.
Porrá hamvadt Emberiség
Érted. Érted? Érted ég!

Meghaltál, mert nem nélkülöztél,
Az istenszeretettől rémüldöztél.
Minden pénzt becsültél,
Érdemeid szerint eltűntél.

A Földön társas, a világban magányos
Lény, csillagokkal arányos!
Magas trónod fordulatos,
Kicsinységed bámulatos!

Forgószéllal gyűjtöm össze a pénzt,
Mely sok jó lelket volt elenyészt.
Rázúdítom a rágó penészt,
Szenvedjen ő is világvész.

Gyulladj halom szánalom!
Az Emberiséget fájlalom.
Ha nem így van, üss pofon!
Mit kimondtam, vállalom.

1994. május 8.

Félelem a szegénységtől és a gazdagságtól

Félek a szegénységtől,
Félek a gazdagságtól,
Egyik sem jó úgy tisztán igazából.
Az egyiket érzem,
A másikat csak hallomásból,
De megmagyarázom,
Hogy gondolom én valójából.

Ki közel van önmagához,
De testét táplálni nem tudja
S örökkön másoktól függ
Jövője, múltja,
Bizony nem sokáig bírja,
Elemészti baja-kínja.

Ki távol van önmagától,
De erszénye orra rántja,
S örökkön tőle függ
Mások boldogulása,
Bizony örömet nem lel
Apró dolgokban,
S a végén már a
Csillagos eget is kívánja.

S mennyi embert hajt a pénzvágy!
Egy autó nem elég néki,
Hanem 3, 4 vagy ki tudja hány!
6 szobában laknak ketten,
Dorbézolnak önfeledten,

Mellettük meg ott a nyomor,
Mely felett elsiklik
Tekintetük oly sokszor,
S oda nem dobnának
Egy 20-ast sem nékik,
Inkább leköpi, lenézik,
Csak a maguk világát élik.

Hát ezért nem kell nekem
Sem szegénység, sem gazdagság,
Mert vagy a külső, vagy a belső
Nyomort tetézik.

1996. április 13.

Köszöntő

Köszöntelek Nagymamám
Édes napod hajnalán.
Mikor ébredszik az angyal az égben
S világosság terem a sötétségben.

Köszöntelek Nagymamám
Édes napod hajnalán
Hogy tudd, mennyire szeretlek
Én soha el nem feledlek.

Köszöntelek Nagymamám
Édes napod hajnalán
Mert másképp felköszönteni nem tudlak,
Csak szavaimmal ostromollak.

1999. augusztus 17.

50. házassági évfordulótokra!

Nagyszülőknek gyöngyei vagytok,
Kik megfogadtátok szavakat,
Hogy egymást el nem hagyjátok
És gyermekeket nemzetek sokat.
50 év kitartásának gyümölcse ez a nap,
amit magatok körül láttok, ti teremtettétek.
A nagy családot, mely tőletek őszinte szeretetet kap,
S örök hálával tartozik nektek, míg éltek.
Fél évszázad alatt mi minden történt!
A megpróbáltatásokat büszkén kiálltátok!
Nem szegtétek meg a törvényt,
Bűneinket megbocsátottátok.
Hála a jó Istennek, s angyalainak, kik megőriztek,
Hogy még most is visszabújhatunk szárnyaitok alá.
A sors hajói bármilyen messzire vittek,
Szerető szívetek szívünket mindig visszacsalá.
A szálak, melyek összefonnak,
Soha el ne szakadjanak,
Ne ismerjék az időt, mely múló,
Legyetek egy különösen ritka eset:
50 év múlva is lehessen egy újabb
évszázados házassági évforduló!

1995. január 08.

Mennyről az ég

Leválnak a mennyről az ég,
Lágyan lüktet a halánték.
A homlokon egy arany pecsét
Világítja a nap éjjelét.
Fényországoknak reggelét
Egyszer látni nem elég.
Hív magához: gyere még!
De a görcsbe rándult kéz
Nem engedi a Föld serlegét.

1994. március 07.

Éjszaka álmot láttam...

Pár évvel ezelőtt
Az egyik éjszaka álmot láttam.
Boldogító érzés volt,
Egy nagy fényben álltam.
Isten szólt hozzám:
– Bármit tegyél is az életedben, hozzám kerülsz!
– Uram Jézus! – szóltam magamban – ki a kereszten feszülsz!
Mivel érdemeltem ezt meg,
Fel sem tettem akkor a kérdést.
Kiválasztott lettem,
S nem utasíthatom vissza a kérést.
Azt kérte, mondjam el Neked
Egyetlen igéjét: SZERESS!

Elmondtam hát most,
Mit mindig is tudhattál,
Ez az egyedüli út,
Mást ne kutassál!
Tedd meg mire kért,
Bajod sosem lesz belőle,
Jutalmul már a Földön szert teszel
Egy csodálatos erőre.

Hogy a halálon túl mi lesz,
Ne félj tőle.
De egyet megmondok,
Hogy ezt nem mondom meg előre!

1994. március 01.

Létezik

Volt egy sárga fény,
S Te láttad, hogy látom.
Tudnod kell,
Éretted vagyok még e világon.

Úgy engedtettem vissza,
Hogy meggyőzlek Téged
A fény, amit láttam,
Él, létezik, szereti lényed.

S ha szeret, lásd be,
Kell is hogy legyen
Csupán ennyi az, miért fontos volt,
Hogy engem újra eléd vigyen.

2003. február 26.

Fohász

Istenem, ha hallasz még engem,
Az örök engedetlen, segíts
Magam újra helyretennem!

1994. augusztus 05.

A világ minden istenéhez

Hitem oly erős, oly nagy,
Hogy minden istennek helyet hagy.
Istenek! Ti oly sokan vagytok odafönn!
Tudásotok oly hatalmas, mindentudó!
Hát segítsetek énrajtam, mert
Boldogtalan vagyok.
Nincs ami vigasztalna,
Nincs ami reményt adna,
Nincs ami meglephetne,
Nincs ami neveltetne.
Elégett bennem a gyermekiség,
A csodálkozás, a melegség.
Tegyétek azt, hogy énem boldog legyen,
Tegyétek azt, hogy párom is velem,
Tegyétek azt, hogy szükségem ne legyen,
Tegyétek azt, hogy járjálhassak a Nap fényében,
Tegyétek azt, hogy megkapjam a vigaszt,
Tegyétek azt, hogy élvezzem a tavaszt,
Tegyétek azt, hogy ne ismerjék nevem,
Tegyétek azt, hogy ne legyenek ellenem.
Tegyétek azt minden erőttökkel,
S én is teszek majd értetek.

S mikor én e kéréssel végeztem,
S az istenek megismerésébe mélyülék,
Lelkem megrezzen, mert
Hatalmas mennydörgés ijeszt rám,
Hogy minden autónak riasztója megszólal,
De a dörgést eső nem követi.
Jeleztek az istenek, hogy szavaimat meghallák.

1996. július 10.

Szükség van Rád!

Nem elég a Föld összes szava,
Hogy érthetően kifejezzek.
Itt minden csak parányi csoda,
Hozzád képest nem fújnak a szelek.
Anyagba zárt szellemem
Ó, szabadítsd ki kérlek!
Engedd, hogy újra felfedezzelek,
Megérintselek Téged!
Táplálékomul kívánlak!
Fényeddel töltsd meg testem,
Hogy én szerte a világon mindenütt szétterjesszem!
Mennyi ember, ki csak vágy,
De kevésbé akar.
Szíve kökemény tárgy,
Melyet vastag páncél takar.
Hisznek a látszatnak
S ostoba szavaknak,
Nekimenvén fejjel
Szűz falaknak!
Kell itt a fény,
A belső ragyogás,
A biztató remény,
A könnyítő zokogás.
Lásd, szükség van Rád!
Ne hagyd el csecsemőid.
Szeretnek szeretőid.

1994. május 03.

Hívó

Fejem érzelem-katalógusában
Szeretet-könyvem lapjain
Számptalan név.

Semmi nincsen annak akadályában,
Hogy e sok hű baráti név között
Te is ott légy.

Még több szív, még több szív kell e világon,
Melyeket hitteljesebb szeretettől
Fűt néma hév!

Fényfuvallat simogatja testedet,
Postázom Neked megannyi lelkemet.
Valamit tégy!

A megoldás mindig körülengedez
És ha átlátsz a sűrű levegőn,
Megérintéd.

Leolvad Rólad minden szenny és piszok,
Mihelyst hatalmadban van a titok,
Mi rossztól véd.

Telepatikus szárnyakon hangzik:
Fénytengerem örök országában
Üdvözölt légy!

1994. június 12.

Ó, Uram

Ó, Uram
vigyázz ránk
minden éjjel!

Ó, Uram
a nappalunk
vakítsd el fényel!

Ó, Uram
szabadíts meg
ellenségtől!

Ó, Szent Uram
tégy jót
az égből!

1994. január 03.

Csak teremtődött

Létezik olyan élet,
Mely nem volt szükséglet,
Csak teremtődött magától,
Hogy eljöhessen közétek.
Forgolódjon körötökben,
Érezzen a bőrötökben,
Csodálkozzon mindazon,
Amin baba az anyaölnen.

1995. január 15.

Viszlát

Anyám eljött apámtól,
Én elmegyek anyámtól,
Tőlem elmegy majd a
Gyermekem.

Kalandos életem
Boldogan továbbviszem,
Nem sajnálok semmit
Mi itt marad.

Szertelen életvágý,
Szegénységből gazdagság,
Mely kihúzza mélyről
A családomat.

Kockázatos is lehet,
Mert mélyebbre is mehet,
Ha megtudják, hogy
Elmentem.

Nem figyeltek oda rám,
Hiába jártattam a szám,
Csak mikor baj volt
Vettek észre.

Ha nincs bonyodalom
Tán semmi vagyok?
Legyen akkor
Végtelen hajnalom!

Az évek rájuk nehezednek,
De engem még mindig
Nem felednek, mert
Ellenálltam!

Elföldelik majd bűneimet,
Simogatják sebeimet,
S vajon rájönnek-e,
Hogy igazam volt?

Síromra pálmafát hoznak,
Majd hülyék közé soroznak,
De az alvó logikusok
Egyszer csak felébrednek.

Bolond volt? Vagy túl normális?
Sőt szabadabb nálunknál is?
Igen, igen, egy téríthetetlen
Abnormális.

1993. december 08.

Anyám anyja vagyok én

Mindig is én neveltem anyám,
És nem ő engem.
Azért lett ilyen naiv,
Mert naivul tereltem.
Nem ő felelt érte, mit eddig tettem,
S mégis őt szidták énhelyettem.
A belső feszültség káosza lettem,
Nem tudom megbocsátani magamnak,
Hogy nem engedtem kezébe lelkem.
Magamra bízam életem,
De ki tudja még mire viszem?
Mit elrontottam eddig, kijavíthatom hamar,
Fiatal vagyok még, az időm pazar.
Két lányomat: engem és anyám
Szemmel tartom mindezután.
Én leszek a testőr, s a gyám,
Útjukat egyengetem, de most már nem naivul,
Nem véletlenszerűen, nem bután.

1994. március 30.

Elindulok

Elindulok. Hogy miért?
Azt nem tudom megmagyarázni.
Csak hajt a féktelen vágy,
S én nem félek ázni-fázni.

Idegenek közé sodródom,
Kik holnap barátaim lesznek.
Megszeretem majd őket is, s akkor
Őket tartom majd kegyesnek.

Itthoni barátaim, azért
Ne felejtsetek el engem,
Közös perceink
Jó emlékeket ébresztenek bennem.

Kutassatok a jóban,
Majd egy igaz utat találtok.
Azt járjátok végig, s meglátjátok
A nektek való új világot!

Mivel búcsúzhatnék még,
Igazán nem tudom.
Lehet hogy még visszajövök,
De az elveim fel nem adom.

Legyetek addig békességben,
Vigyázzatok a rendre,
Törekedjete a fényességre,
A nyugalomra, s a csendre.

Próbálok majd írni nektek,
Verseket is költögetek,
Addig pedig minden jóban
Isten legyen tiveletek!

1993. december 17.

Házépítés

Téglákat rakosgatok, homokszínűt s barnákat,
Fölöttük érzem a ködös eget, s a célba érő karmákat.
Közéjük maltert rakom, épül a lakom,
Beléhelyezem tudásom, szívalakom.
Dobálják kövel, víz mossa,
Így válik érdesre, s így válik síkosra.
De én csak építem szakadatlanul,
Mert a világ egyre vadul,
Mert kell egy hely, mely az én helyem,
Hol a bátorságot meglelem,
Mi megvéd, magába szorít,
Életúttól el nem tántorít.
Oly kicsi még a fal, s oly bizonytalan.
Ha nem tudom felépíteni, maradok hontalan.

1994. szeptember 20.

Utolsó kívánság

Utazz ide, utazz oda,
Csak arra jó barátom,
Hogy végre rájössz
Nem az szíved otthona

Mit keresel másutt?
Pénzt? Hírnevet?
Boldogságot? Fásult
Szívű petymeteg?

Vagy csak menekülsz
Sorsod és kínod elől
Idegenben elmerülsz
Idegenek közt elvegyülsz?

Kivel beszéled nyelvedet?
Kinek mondd el,
Ha úgy érzed
Szíved megremeg?

A barátok otthon
Visszavárnak Téged
Gondolnak Rád folyton
Foglalják Neked a széket.

Helyetted is isszák a sört
Az élettől meggyötört
Arcukon boldogság ráncok
Lejtik a víg táncot.

Ők otthon vannak
És küzdenek erősen
Azt hiszik örök vesztesek,
Pedig nyertesek merően.

A legnemesebb emberek
Kiket hűség láncol oda,
Hol barátaik vannak
És a szívgyazdagság otthona.

Bár irigyek a gazdagokra,
A sikerre szívük siket
Ők csak álmodoznak
S várják következőnek ki fizet.

De ki elment idegenbe
Halászni a jóból,
Aranyhalatól kívánva
3-at ebből-abból,

Utolsó kívánsága
Az lesz, az lesz bizony
Hogy visszatérjen haza
Hová megkötötte az ősi szigony.

2005. május 27.

Évtizedek múlva...

Évtizedek múlva hazatérek én.
Felmegyek a hegyre,
S ahogy a világ magamra hagyott,
Úgy hagyom a világot magam mögött én.

Ott leszek majd, s várok türelmesen,
Követ faragok majd,
Hogy vezesse e népet
További tizedeken, századokon, ezredekén.

Csak felemelem a karom,
Vagy fel se emelem,
A cseresznye a számba lóg
Eszegetem csendesen.

Nézek majd kerítésem felé
Mikor téved fel a hegyre az,
Ki keres, ha keres valamit ott
A Mátra sástaván vagy a Sárhegy sártengerén.

Remetelakom el nem hagyom
Csigaházam magamra rakom.
Aranymetszéssel tekeredik majd felém
S hallgatja a neki szóló regém.

A fa ágából furulyát faragok,
Fújom majd, madaraknak dalolok.
A sárból kunyhót építek
Virágokból fejemre koszorút készítek.

A kövekből gyöngyöket csiszolok,
Az esővízben az ég alatt pancsolok.
Begyűjtöm a gyümölcsöket, magokat,
S elültetem újra azokat.

Szalma lesz az ágyam,
Kőlap lesz a sütő,
Fával csiholok tüzet
Ha zord lesz az idő.

Tudom, nem sokáig leszek egyedül,
Jönnek majd, s lesz ki nekem hegedül.
Megértik majd végre
Ki jött le e létre,

Mert akkorra kiderül,
Így is úgy is, s az ég is,
S lesz majd öröm és tánc
Mosoly és sok ránc.

Addigra majd sok föld alá megy
De én nem, én fel a hegyre.
Mert fel is út, le is út
S én esküdtem a felre.

Mesélem majd nekik a meséket,
Éjszakákba nyúlóan ezret,
S eközben majd ráraikom
Fejemre a leplet.

Nem tudják majd mire vélni
Akkorra már csak én tudom
S könnyem fekete csíkot
Húz majd arcomon.

2012. február 29.

A felismerés útja

Felismerni egy hosszú időt állt formát
Ez nem könnyű teljesítmény.
Megjárni egy lélekvilág ormát
Melyen áll egy kunyhófajta létesítmény,
S mikor bekopogna az ember, elhúzza kezét,
Hogy tétován megvakarja telhetetlen fejét.

Aztán ismét nekikészülődve
Közeledik keze az ajtó felé
De néhány pillanat
S leereszti maga elé.
Hú, ez annyira nehéz
Gondolja, s a földre lenéz.
Szívesen megtudná, mi van az ajtó mögött
Közben lábával
Egy kavicsot a mélybe lökött.
Következő próbálkozása
Ismét ugyanígy zajlik
Keze a kopogásra
Ugyanúgy nem hajlik.
A kavics útját nézve
Rájön arra végre
Hogy az út végigjárandó
Nem kerül semmi
Áldozat nélkül elébe.
Többször nem emeli
Kopogásra kezét,
Lebaktat a lelki világ ormáról
S közben töri törhetetlen fejét.
Míg ő töri, addig én elmondom
Mi lett volna akkor,
Ha bekopog az ajtón.
A harmadik koppanás
Pillanatában egy robbanás,
Szétszaggatta volna fejét
A mérhetetlen tudás.
A tudásnak talaj kell,
Előkészített talaj.
Melyre szilárdan pakolható
Tégla és ganaj.
Mi büdös, összefogja a jót
Ezek nélkül nem sejthet valót
Senki, bárhogya is akarja
Sem emberünk, ki lefelémenet
Egyre csak fejét vakarja.
S mire leér a lelki világ aljába
Vissza kell, hogy forduljon,
Menni újra a hegy ormára

Mindez azért, hogy okuljon
Rájöjjön az időtálló dologra.
Mire felér újra
A kunyhó tárt ajtóval fogadja.

1997. július 25.

*Címmel kezdem*⁵

Magamhoz megint közelebb jutottam
És lám távolabb kerültem mégis
Sírás segíthetne újra csak abban
Hogy tisztább legyen zavart elmém is
Merre száll épp az a szellem
Mit meg kell találnom?
Az üdv a legerősebb vágyam
Egyben leghatalmasabb álmom.
Már a második lépcsőfokon állok
De a harmadikra is felfutok
Rövid az időm, vele versenyre szálllok
Cselekszem, mert tovább csak így jutok.
Sok tapasztalatot kell szereznem,
Hogy ha a csúcra most nem érnék el,
Majdani énem köré gyűlt szervezetem
Induljon egy igazi eséllyel.
A kerék legtetejéről
Az aljára fordulhatok.
Félő leesek, s a mélyből
Vissza nem mászhatok
Erő kell, hogy tudjak kapaszkodni
Míg fölfelé újra el nem indulok
S majd akkor szabad elengedni
Ha már egészen fenn vagyok
Török az emberek magukat
Pedig minden mindegy.
Nem ismerik fel a fontosat
Testünk-lelkünk nem egy.

⁵ Egy 1991-es eddig meg nem jelent szabadversem újra átírt változata.

Meg kell találnom azt
Az elveszett harmadikat
Azt, ami felfokoz
Azt, ami erőt ad.
Impulzus, impulzus, impulzus!
Légy tartós, ne hagyj el!
Sok embert ért inzultus
Gyöngülsz fényerőddel?
Ha újat szeretnék mondani
Mindenkin túl kéne tennem.
Ha testem kíván mutatni
Lelkem meg se rezzen.
A testem csináljon, mit akar.
De a lelkem nem adom
Gonosz emberi test takar
De a lelki fertőt nem hagyom.
Érzem az igazat s úgy ám,
Az után fog menni lelkem.
A testem pedig menjen a maga útján
Ha engedelmességre nem sikerül vennem.
Kell hagynom valamit magam után
Ha nem is tucat gyermeket
S míg ezen gondolkodom bután
Egy kép tár fel ezoterikus tereket.
Hagyjuk a prófétákat emberek!
Bár sokat közvetítettek, tévút.
Én most próféta nélkül is látom
Ott ott ott, minek vonz a hatalma
Első lépésként sírok
Most kezd kibogozódni
Ki Ádám, ki Éva, s mi az alma.

2001. február 22.

A pók

Egy pók, mely lámpa köré szövi hálóját,
Türelmetlenül várja zsákmányát.
Egyszerre rezgés futja át a hálót,

Elégedetté teszi a pókot, a várót.
A vergődő jószághoz odaszalad,
Mebénítja, köré von egy falat.
Majd ül rajta, trónol,
Az evéssel még spórol.
S ím, egy újabb áldozat,
Kit nem került el a kárhozat.
Bárgyún néz a fénybe,
S beletörődik az örök sötétségbe.
A póknak egyre több zsákmánya akad,
Magának a hálón helye nem is marad.
Nem baj, falat van bőven.
Mindegyikbe belekóstol fellengzősen.
S míg lakmározik, egyszer csak egy szörmókot lát,
Mely lesöpri otthonát, a fény köré épített hálóját.

1994. szeptember 20.

A vízi hősből lett földi lovag

A vizet már ismeri,
A lebegést, s a mélységet,
De a föld száraz ormán
Még nem tapasztalt szépséget.

Kevés neki az óceán,
De örökre vízbe van zárva,
Kopoltyúján az oxigént
Egyre gyorsabban szitálja.

Nem nő tüdeje,
Hiába vár a csodára.
Elúszik a föld felé,
S kiles vágyakozva rája.

Megszállja a vonzás,
Kificánkol a partra,
Bár ólomnehéz a súlya,
Uzonyát lábként tartja.

Nem bírja sokáig,
Elfárad, verdes,
Teste kiszárad,
De ő megadóan csendes.

Rátalál egy ember:
„A víz ura lehetnél!
S te kijössz a földre?
Ostobább vagy mindennél!

Bedobjalak a vízbe?
Kívánod? Hős vízi lovag?
Mit mondasz, azt teszem nyomban,
Csak magyarázd meg, itt miért vagy?”

„Eredj innen ember!
Hagyj szenvedni engem!
E szenvedés számomra gyönyör,
Mert e kis időre földi lehettem.

Vágytam a földet,
Mióta éltem.
A vízben naphosszat
Lófráltam, henyéltem!

Ha őseim nem bicegnek
A homokos partra,
Tudd meg, te sem veted
Meg a lábad rajta!

A vízben tudják,
Hogy én ide jöttem.
S ha nem megyek vissza,
Sorakoznak mögöttem!

Addig áldoznak,
Míg Isten lábát
Nem ad nékik
Is egy párat.

S bár nékem nem adatott,
Ma tettem valami nagyot.
Vérem gyümölcsei
Emlegetik majd ezt a napot!”

Ettől fogva elhallgatott,
Teste a homokba aszott.
Az ember pedig a hal fejéhez
Egy keresztet rakott.

Így üttetett földi lovaggá
A vízi hős halottan.
Lábbal született ebikéje
Eljött hozzám – e történetet
Tőle hallottam.

1994. június 12.

Kötelességem figyelmeztetni

Az élet fókusza a kötelesség.
A pofon figyelmeztető jel.
Legyek most pofon, mely készült rég,
Hogy szemedet igen nyissad fel.

Kötelességed tárgyát tudod jól,
Így én nem mondom el neked.
Csak emlékeztetőül szánom,
Hogy törvényesen megcselekedd!

1994. december 24.

Kevert mese

A királylány az eszménykép,
Hosszú, dús hajú székeség,
Kinek rangja van és tisztelete,
S a király büszkélkedik vele,
És van a boszorka,
A csúf, gonosz,
Kinek minden mozdulata titokzatos,
Aztán jön a tűzkerék,
Mely megkeveri a mesét,
A királylány szutykosan elszalad,
Helyette a gyönyörű boszorka marad,
Ki mindenkit elragad,
Varázslatosan megsimogat,
Csillaggá változtat.

1994. szeptember 20.

A vadmacska hangja

Lépked az utcán a vadmacska,
Bundáját erős szél szagatja.
Világító szemével utat vág magának
Az éjszaka csendje teret ad hangjának.

Felugrik bőszen egy szemetes tetőre,
Úgy cirmog fenségesen a maga kedvére.
Sehol egy lélek, csak a tornádó közeleg
Benne száraz levél-szemét egyveleg.

Rekedten nyávog egy utolsót az éjbe,
S a csapzott macska elsodródik a sötétségbe.
Csak visszhangja dorombol a falak között,
Mely bensejéből örökre kiköltözött.

1994. október 10.

Elmúlt?

Ó, halott percek!
Miért tűntetek a
Vesző homályba?
Szívem dobogása
Apadhatatlanul nő.
Nem viszonzoz Ó!
Emlékeim Róla
Oly távolinak tűnnek,
Pedig csókjainak
Pírjai meg nem szűnnek
Selymes puha arcomon.

Ó, halott percek!
Miért halhattatok meg ily könnyen?
Hittem örökében,
S most a távoli
Emlék nyomaszt.
Szenvedélyemmé váltál,
S mikor ma mellettem álltál
Nem érhettem Hozzád.
Közelemben mozogsz,
Sóhajom nem hallhatod.

Ó, halott percek!
Újraéleszteném
Másodperceitek.
Hazugok voltatok-e
Vagy igazak?
Csak a Jóisten tudhat
Ily dolgokat.
Ha gondolataiba látnék,
Vajon mit találnék?
Lénye felém néma,
Ha ő is úgy akarja,
Elfeledem még ma!

1992. november 10.

Felindulás

Egy barátnő, kinek igaza van,
Mégis a magad igazát járod.
Egy barát, kinek érzelme van,
Mégis a magad érzelmét szánod.
Egy könny, ami érted hullik,
Mégis a magad könnyét hullatod.
Egy felindulás, mely téged fedez,
S te ellenérveket találsz.
Egy dal, mely nyugtatni kíván,
S te mindent kitalálsz,
Hogy soha, de soha ne legyen
Nyugtatód, s megértőd,
Akinek igaza van, érzelme van,
Akinek könnye érted hullatott,
Aki felindul felindulásaidon,
S nyugtatni kíván, hogy
Minden létező dolog ÉRTED VAN!

1993. szeptember 13.

Emlékezz!

6 évvel ezelőtt
még gyermekek voltunk,
barátunknál esett meg
az első csókunk.
7 centivel kisebb
voltál, mint én,
mégis kézenfogva mentünk
az út peremén.
Szöszeke hajad rövid
volt még, s a szemed
örjítően kék.
Most újra összehozott
bennünket a sors,
a szerelemben
testemmel egybeforrsz.
7 centivel magasabb

lettél mint én,
most már senki nem csúfol,
ha kézenfogva megyünk
az út peremén.

1994. március 01.

Várlak

Egy perc és jövök
Mégvársz? Várlak!
Hogy két óra eltelt,
Mit számít nálad.
Menjetelek, majd megyünk!
Oké, várlak.
Visszajössz ittasan
De én örülök, hogy látlak.
Leszidsz engem, mintha
Én vernélek át,
Elmész újra,
S én megint várok Rád.
Fél óra eltelt, megjelenesz,
Engem vonsz kérdőre,
Jó gondolataim is
Kifordítod rosszra,
S még Te vagy megsértődve!
Egy perc, egy perc, egy perc...
És eltelt az egész este
Végig Rád vártam, s még kérded:
Szeretsz-e?
Velem aztán szépen beszélsz!
Hát engem így ne szeress!
Szeress úgy, ahogy én,
És bennem rosszat ne keress!
Hazamentem gyalog,
S Te azonnal utánam.
Ilyenkor már késő!
Figyelmeztettelek,
Az én napom is eljő!
Kétszer elküldtelek,
Orrod előtt becsuktam
Ajtót, ablakot.
Bízom, hogy harmadszorra

Is visszajössz, s a
Nyakadba borulhatok.

1994. február 06.

Itt hagytad a szád...

Te itt hagytad a szád,
Én nálad hagytam szemem.
Te beszélsz hozzám,
Elveszed az eszem.
Én nézlek Téged,
Szerelmünk soha el nem éghet.
Csak a szád mozog, hallom hangod,
Úgy szeretlek! – ezt mondod.
Bámullak, de szólni hozzád nem tudok.
Kifelé már nem lehet, hát
Befelé fordulok.
Én meghódítottam a szád,
Te meghódítottad a szemem.
Együtt hódoltunk be, s még
Mindig nagy a szerelem,
Mert Te számon felejtetted a szád,
S én rajtad felejtettem a szemem.

1994. március 01.

Életem kormánya

Kormányát életemnek rég elvesztettem,
De te ráleltél, s irányítója lettél.
Szigetet béreltél a szívemben,
Mely csak a tiéd.
Csakhogy rengeteg lakatlan szigetem van még,
S hidd el nem te voltál, s nem te leszel az egyetlen,
Kinek tüze a szívemben ég.

1994. március 07.

Széttiporsz

Rábeszélsz arra, amiről én már lemondtam,
Kíméletlenül beleszólsz az életembe.
S mert a kezed megfogtam,
Önmagaddal miért vagy eltelve?

Tudod hogy kell mások lelkét széttiporni,
Az enyém már darabokra tört.
S hogy női matematikus nem volt még,
Attól a jövőben lehet, s ez tágítja a kört.

Beszélgetésünk vakvágányra futott,
Fitogtatod tudásod, lebecsülsz engem.
Kis szerelmünk rég elbukott,
Nem hagyod, mit jó lenne tennem.

Te bezzeg azt hiszed még mindig tart
Mi egy percre hatalmába kerített.
Lábbal taposod a talajt,
S elveted, mi engem eddig repített.

Miért az az átkozott tudásod
Mely nyakam köré fonja kezét?
Állandóan a csapdákat ásod,
Hogy elvedd mások hiszékeny eszét.

Egyreveszed a nőt a kutyával,
Megszelídíted, majd rabszolgáddá teszed,
Nem törödsz keserű sóhajával,
Csak az a lényeg, te többre viszed.

A zsák megtalálja a foltját, mondd te,
De ha én folt is vagyok, nem a tiéd.
S hogy a szemetet összehordja a szél,
Csak te lehetsz, ki ilyet remél.

1994. március 07.

Ha hűtlen voltam is

Egyedül Neked tartogattam szemem titkos fényét,
Hogy csak Te élvezhesd az ő páros lényét.
Ha hűtlen voltam is, szemébe nem néztem másnak,
Nem tekintettem őket, mint Téged – társnak.

Ujjaim érintése csak a Te bőrödön volt oly puha,
Lágyan értem hozzád, mint egy szellős ruha.
Ha hűtlen voltam is, kezem nem másnak adtam,
Ők nem szenvedtek annyit, mint Te – énmiattam.

1994. augusztus 05.

Késő

Követek valakit, kit szeretek,
S hozzászóllok, mikor utolérem.
Szeme elvakít, s visszaszól:
Te nem vagy hozzámvaló gyengeségem.
Leelőzöm, megyek tovább, észrevesz.
Most már ő követ engem.
Hiába kiabál, fülemnek nesz,
Egyre gyorsabb léptekkel kell mennem.
Majd fénysebességre gyorsítok,
S küldve néki egy pár lövést
Eltűnök a magam fényében.

1994. augusztus 15.

Nárcisz

Víztükrözött Hold az éjszakában,
Tükörképébe fának lombja ül,
S ő fehéren nevet fenn magában.

Ifjú Nárcisz ül a parton, csendes
Önnönmagát nézi szerelmesül.
Tündérhangon zúgni kezd a fenyves.

1994. október 10.

Ámen

Én vagyok az,
Kit Neked teremtett az Isten,
Te vagy az, akit nekem,
Reánk már csak egy feladat vár:
Beteljesíteni az elrendelést, hogy
Úgy legyen!

1995. január 10.

Tükrök

Tükröd vagyok,
Te is tükröm lettél.
Egymásba tükrözzük azt,
Ami a báj felett él.

Tükröm, tükröm
Mondd meg nékem
Látja-e más is
Tükrözésem?

Tükröd tükre
Vagyok én Néked
Annyit érek-e csak,
Mint ékességed?

Tükrök tükre
Állj velünk szembe,
Hogy egymás mellett állva
Gyönyört tükrözzünk a végtelenbe.

1995. január 26.

A boldogság szavai

Barát és szerelmestárs egyben, ki boldogít.
Én is Őt. (A kölcsönkenyér visszajár!)
Ég, lángol lelkem, hisz bennem tüzet szít!
S vigyáz rá, ahogy juhra a pakulár.
Olyan nekem, mint egy jó korsó kontyalávaló.
Megrészegít, mámorít, s mikor rámnéz, Ó!
Felpezsdül vérem, levetkőzöm énem,
Elfelejttem minden szemérmességem,
Csak ő van egyedül a képben,
S én, ahogy elolvadok karjaiban
Szíve melegségétől negéden.

1995. január 26.

Kell nekem

Szerelem:
Életem.
Perelem.
Ég velem!

1995. június 23.

Csók

Rúzsos a szám,
Már rúzsos a tiéd is.
Együtt ízleljük édes örömünk...

1995. október 26.

Mégis kell választanom

Eljött a pillanat,
Hogy mostan válasszak
Csúf kedvére apámnak.

Válasszak öközte
És az én szívem közt
Hite tanúságának.

Én szívem, szerelmem!
Ha téged választlak,
Édesapám megtagad.

Nem ír majd levelet,
Többé már nem szeret,
Hozzá több út nem vezet.

Köddé lesz Egyiptom
Életem értelme
Amely véremben pezseg.

Én édes apukám!
Ha Téged választlak,
Megtagad az én szívem.

Nem ír majd levelet,
Többé már nem szeret,
Hozzá több út nem vezet.

Köddé lesz szerelme.
Életem értelme,
Amely véremben pezseg.

Erős a kötelék
Mind a két oldalról,
Mégis kell választanom.

Bár csak ne kellene
Ily dolgot művelnem
Mégis kell választanom.

Ejh, szebb a szerelem,
Mint ez apai szó,
És más mi elragadó.

Sokkal több mindennél,
A világ kincsénél,
Semmihez se fogható.

Tagadjon meg apám,
S az iszlám vallása,
Ez lesz ő (kínos) választása.

1996. június 1.

A gyönyörűség egyik dalának folytatása⁶

Amikor megcsókolom őt,
Amikor felnyílik az ajka,
Részegen ujjongok
Sör nélkül is én.

Amikor hozzáérek,
Amikor felémnyúl a karja,
Szerelemben égek
Tűz nélkül is én.

Amikor láthatom őt,
Amikor szemét rámvillantja,
Repdesek az égen
Szárny nélkül is én.

Amikor hallhatom őt,
Amikor kedveskedik hangja,
Dobolok szívemmel
Dob nélkül is én.

Amikor dalolok róla,
Hű fivéremről,
Kivirágzik köröttem
A virágos rét.

1996. február 20.

Birtokolni engem?

Szépségem, ki látja
Mindenre gondol, csak nem barátságra.
Birtokolni akar, hogy övé legyek
S körém állít sok-sok hegyet.

⁶ Ennek az óegyiptomi versnek csak az első két versszaka volt megírva, a többi hármát én írtam hozzá. (Forrás: A gyönyörűség dalainak kezdete. Magyar Helikon, 1973.)

A sok-sok hegy
Eltakarja a Napot
Mintha viselnék
Egy nagy kalapot.

De nekem barátság kell
Igazi lelkitárssal
Nem parancsolgató
Szájhúzással.

Barát, ki megért,
Ki enged élni ezért.
Ki nem sajátít ki
S játszik falkavezért.

Ki nem akarja,
Hogy megváltozzak
Mert ha ügyes
Úgyis átváltoztat.

Kordában tartani engem?
Lehetetlen feladat!
Szívem akarata von körém
Verhetetlen falakat.

1999. szeptember 30.

Egyedül rossz

Egyedül rossz, nagyon rossz.
Hiány.
Társasan jó, jobb,
Jó igazán.
Egyedül nincs értelme
Társasan van.
Kinek mutatod fel
Mit értél el, mid van?
Örülni egyedül nem sokáig lehet
Nevetni a falnak? Célnak nem vezet.

Egyedül rossz.
Magányos.
Befalazódik az ember
Saját falához.
Nem ér semmit a hírneve, lénye.
Társasan más, mindennek más a fénye,
Közösen több a megoldás.
Közösen vagyunk egymás segítsége.
Sírni egyedül minnek?
Rossz, ha nem mondhatjuk el senkinek.

1999. október. 29.

A semmiből jöttél hirtelen elém

A semmiből jöttél hirtelen elém
Sok férfi közt észre sem vettelek én
S most látom csak mennyire egyek vagyunk
Hisz félúton találkozik minden szavunk

A könnyet a távolból törölted le arcomról
Pedig nem tudtad fájdalmam miről szól
S most kezdem kinyitni szemem, hogy Te
Te vagy az itt velem, aki őszinte

És úgy érez, ahogy én,
Szenvedett és fél
Múlttól, jövőtől, mától,
Más hazug szavától.

Mondd, tudsz-e úgy szeretni, ahogy én?
Megtaláljuk-e egymásban, ami képzeletünkben él?
Tetszeni fogunk-e ha majd találkozunk?
Egyébre talál-e szívünk, szerelmes szavunk?

Annyira várom már azt a napot! Most hogy vagy?
Akármilyen is leszel, én szeretni foglak.
Mert Te vagy a másik felem, én a Tiéd
Érzem, Isten is úgy akarja, szeressek beléd.

Menjünk el innen, keressünk egy más világot,
Kezdjünk új életet, valahol egész másott
Hol nem köszönnek vissza a múlt emlékei
Mi szomorún, gyötrőn szívünket béleli

Tegyük egy lépést, hogy boldogok legyünk,
Mert egy a bajunk, ahol lakunk, ugyanúgy szenvedünk
A távolság most egybeér
Érzem hogy csupa szenvedély

Forró minden szavad
Elolvastja kinn a havat
Simogat minden betűd
S érzem ez édes nedűt

Szeretet nélkül egy nulla a világom
De benned ott van, s annyira kívánom
Hogy szeress, s én is szerethesselek
Hogy nevessek, s beléd szerelemes legyek...

2000. január 8.

Te nem szeretsz

Te nem szeretsz
Csak vágyod testem
Párra sosem
Talál így lelkelem.

Minek szépség
Elfedi valóm
Nincsen kétség
Süllyed a hajóm.

Tökéletes?
Soknak igénye
S ha megvan az
Ejh, mit kezd véle?

Itt vagyok én
És nézek bután
Kellenék így
Bárkinek után?

S ha kellenék
Én elfogadnám?
Őt, mint társat
Hón támogatnám?

Bizonyára
Ha becsületes
Tiszta szívű
Helyes és kedves.

De még mindig
Őt nem találom
Álmodom csak
Ideapárom.

2000. december 14.

Szerelmünk ha versenyt futna

Szobámba a naplemente
Mily szép fényeket áraszt!
Arcod tűz szemembe,
S keresem a választ:
Álmodom-é avagy valóság,
Hogy öllek és szorítlak,
Testünk fűti mohóság,
Szerelmemnek szólítlak?

Igen, ez valóság volt,
Nem pedig álom.
Elértem a gyönyört,

De most nem találom.
Tőlem távol vagy
Minden értelemben.
Hiányod nagy űrt hagy
Kicsiny életemben.
Szerelmünk ha most versenyt futna
Az enyém százszor tovább jutna
S a végén összerogyva
Lábad előtt haldokolna.

2001. február 21.

Virtuaséta

Szerelmem ott messze,
Gyere velem kérlek
Egy elképzelt helyre,
Hol szerethetnék.

Egy napfelkeltéhez,
Szikrázó fényéhez,
Hol lángra gyúl lényünk,
Szívünk egyet érez.

Nézz hosszan szemembe,
Ne mondd, hogy ez álom!
Kezed nyújtsd kezembe,
Élvezd hogy rád vágyom!

Rózsaszirmok hullnak
Körénk a szűz égről,
Csókot lehel ajkad
Szerelem tüzétől.

Várnék, hinnék, lennék
Örök hú angyalod
Váltsd valóra mindezt,
Ha Te is akarod.

2001. január 21.

Ő

Áradoztam már sokat
De most nem merek
Istenítettem fiúkat, másokat,
De a szép szavak rossz jelek.

Most nem írok semmit,
Csak hogy van Ő nekem,
S ez legyen súlya annak,
Mennyire becsülöm, kedvelem.

Egyszerű a lelke,
Humorral van telve,
Nem hódított, én szereztem,
Szerelemből persze.

Mint a delfin, oly szelíd,
Mint a polip oly hatalmas,
Szabadúszóként követem,
Míg lehet, szeretem.

2001. augusztus 10.

Koldus

Csókjaid koldusa lettem
Pultodnál kéregetek.
Önszántadból bár adod
Sosem elégedhetek.

Szemed koldusa lettem
Pillantásaid csak lopni tudom.
Kék sugaraid ha rám esnek
Ahogy csak lehet, magamba szívom.

Perceid koldusa lettem
De idődbe sosem férek bele
Mégis egyre inkább hajt,
Éget a vágy heve.

Kezeid koldusa lettem
Ha hozzám érsz, már gazdag vagyok.
Mindaddig mégis szegénynek érzem magam
Míg kezed kezemen nem szívből hagyod.

Mosolyod koldusa lettem
Ha vidám vagy, én is az vagyok.
De ha a mosolyod én csalom ki,
Az jelenti igazán a nagyot.

Illatod koldusa lettem
Ha már érzem, Hozzád biztos közel vagyok.
Amint elhaladsz mellettem
A levegőt is sűrűbben veszem.

Szerelmed koldusa lettem
De ebből nem akarsz adni
Lopni sem tudom,
Így éhen fogok halni.

Éhen, de nem én,
Hanem e kapcsolat
S ha egyszer is tőlem koldulnál,
Emlékezd e sorokat.

Ha a szerelem meghal
Nem tér vissza sose már
Nem lesz mit adnom:
Bezár a csillogó bazár.

2002. január 25.

*Kanhának*⁷

Vártam oly soká
Virágomra, hogy kinyíljon újra
S lám nap sütötte egy napon,
Feléledt bimbója.

Sarából kikelve
Tükrözte fényét a Napnak,
Remélte van miért élni,
Tündökleni a holnapnak.

Egyszer csak hirtelen
A víztükör megrengett,
Egy csónak tűnt fel,
Hátán Kanha merengett.

Szíve helyén por volt,
Mít dákinik zúztak össze,
Kezét a tóba lógatta
Hogy magát megfürösse.

Szirmaim ekkor kibontottam
Kanha szemébe tűztek
S ő leszakajtott nyomban
Ujjai körém vegyültek

Éden volt e pár óra
Dalolt hozzám, ringatott
Egy szirén hangja megzavarta
S azon nyomban eldobott.

Látomása volt csupán,
Azt hitte dákinít lát újra
Nem akart küzdeni, félni
Érezni végtagjait gúzsba.

⁷ Egy olyan fiúnak, aki indo-tibeti mesevilágát éli, s Kanha reinkarnációja.

De óh, egy lótosz
Mit árthatna néki?
Ki inná édes szavait
Csak vágya porában élni?

Mit tehetne a tehetetlen
Ha nem lótosznak látják,
S ha egy életét oly bután
Vissza a tóba vágják?

Ring tovább a csónakján
Most Kanha feldúlva
Evez – gondolkozik – evez
Újra, újra és újra.

Keresi a tökélyt,
Hogy megmérettethessen,
Hogy mindenféleképpen
Dákinijának tessen.

Ó Kanha drága!
Bárcsak hallanád hangom!
Mi ősbibb világból jön,
S adja lótosz rangom.

Talán nem képzelődtél,
Hited bennem nyomot hagyott.
Van csónak, van dákiní,
És én is vagyok!

2005. augusztus 23.

Állítsd meg az időt

Tudod-é mondd Kánha
A lótosznak csak pár napja van
Ennyi van hát neked is
Hogy megvilágosodj világtalan

Aztán elalél vissza a mocsárba
Addig kell újra meglelned,
Mert lelked belé
Életet lehelhet.

Örök hú életet,
Mit te is elnyerhetsz vele,
Csak küldd szavad a széllel,
Hogy begyógyuljon sebe.

Tudja már a titkod
Semmitől se félj
Csak egy bűvös szóra vár
S itt lesz, vár rád, mert a tiéd.

Arra a bűvös szóra
Mely megállítja az időt,
Bár tudja jól azt, de
Ejtsd ki szádon őt.

Ne tedd oly nehezen, ha tested is,
Szavad nincs gúzsba kötve!
Élj hát vele, mielőtt
Szirmáról újabb csepp leszökne.

Azt hiszed sokat kíván
Pedig csak azért az egy szóért él
Mi szívből jön és őszintén
Egy ősi ösztönszenvedély.

Érzed-e azt
Te vízen ringó csoda?
Kinek süllyedő csónak
Rátapadt otthona?

Ha igen, hát ne késlekedj,
Állítsd meg az időt,
Ne kételkedj
S lesz elég erőd.

2005. augusztus 23.

A szerelem-lótusz haldoklása

Óh, elült a szél, nincs
Mi erre sodorja hangod
Elkéstél, el, ó néember
Szirmom máris lankad.

Nem állt meg az idő
Gyötrőn pörgött tovább
Szétmarta rostjaim
A remény s a halál.

Elnémult minden,
Így döntöttek odafenn
Evezz utadon Kánha
Ha nincs maradásod itten.

2005. augusztus 25.

A szerelem-lótusz halála

Elhervadtam, süllyedek,
Szavaid szirmomon csüngenek.
Rántanak le a vízfenékre,
Órült módon szenvedek.

Hiányzol, ó, de nagyon
S mit sem tudok rólad
Merre ringat most csónakod
S visszatalál-e holnap.

S ó, ha igen
Lebuksz-e értem a fenékre
S kellek-e így holtan
Lelünk-e egymásban menedékre?

Megtalálod-e a tökélyt
Mit ember fia nem lelt soha?
Felébresztesz-e álmomból,
Vagy vesszek örökre oda?

Óh, Kanha, gondolsz-e rám
Hallod-e letről sírásom
Kínoz-e még látomás
Vagy tisztulásod hiába várom?

Mennyi nyitott kérdés
Mi gyötör válaszolatlanul
Ezt mind itt hagytad rám
Az örvény forog köröttem vadul.

2005. augusztus 25.

A lótosz bánata

Ülök a vízfenéken
Sötétség vesz körül
Víz mossa bánatom
S már tovább nem merül.

Kutatom a felszínt
Jön-e egy kis sötétség a fénybe
Mely lenne csónakod,
A feltámadás reménye.

Ejh, de semmi
Semmi nincs ottan
Csak egy-egy kavics
Mi a partról belecsobban

Én Kánhám, kérdelek
Miért téptél le engem?
Hagytál volna lebegni!
Most nem fájna lelkem.

Csak a Holdat láttam volna,
S a sugárzó Napot,
Csak a szelet éreztem volna
Csupa virágillatot.

Nem tudnék arról
Mit szíved eldalolt,
A világ bűneiről, kínjairól
Mely benned fuldokolt.

Mely rázduhant
Mely körbevett
Mely megkötött
S tőlem elvetett.

2005. augusztus 26.

Feltámadás

Kisütött újra a Nap
És megállt az idő
Mert a szél feltámadt,
Jó hírrel állt elő.

Meghallotta sírásom
Melyet felé vitt a víz
Ó, Kánha de imádom!
S ő imád szintígy.

Ezt hozta a szél
És az időtlenségben
Kivirult virágom,
Kár volt, hogy féltem.

Érzem, hogy emelkedek
Fel a felszínre
Szeretném, ha egy darázs
Igazán megcsípne.

Kitalálta Kánha
Mi leveleim vágya
Még azon is túltett
Végre valahára.

2005. augusztus 30.

Kínlódás

A mennyből pokol lett
Szíved kényelem húzza
Szomorúság a lelkem
A szerelem emészti, nyúzza

Boldogságom elszállt
Itt a várt böjt újra
Csendben sírás hallik
Fülledt bánat a húrja

Reménytelen vagy
Léted gonosz erő sújtja
Míg másokon taposva át
Fojtod magad csúf gúnyba

Tárt ajtóm, szívem
Szemed majd kiszúrta
Nem éltél vele
És nem tárom ki újra

Te döntésed volt
Önző és csúnya
Hiába tetteted hogy szeretsz
Ha cselekedeted ellenkezőjét búgja.

2005. december 23.

A vég

Megadtad magad lótoszomnak
S leparkoltad csónakod
Szirmaimmal befoltoztam,
Hogy ne süllyedjen el holnapod.

Volt mikor neveltünk
Volt mikor csak sírtunk
Volt mikor szerettünk
Volt mikor csak írtunk

Foltozott csónakkoddal
Azonban mindig eleveztél
Még akkor is ha tudtad
Lótoszod könnyek között él

Szirmaim hát visszavontam
Gyűlölt csónakodról
S hagytam menj örökre
Süllyedj el a horizontról

Én csak e tóban tudok élni
Míg te egyszerre száz helyen
Én csak veled akartam élni
Míg te törni fel szüntelen.

Hát törj, ha az a vágyad
Menj, élvezd a napot
Én szirmaim visszatapasztom
S várok egy újabb csónakot.

2007. október 5.

Bab az ablakban

Ablak a falakban
Bab az ablakban
Zamat a babban

Harmat a zamatban
Magad a harmatban
Arany vagy magadban
Hallgatag matt arany massa.

2009. április 2.

Fájdalmam gyógyszere

Kínoz a fájdalom,
Melynek furcsa a gyógyszere,
De egy gyógyszer csodaszer,
Ezért nem fájlalom.

A gyógyszernek neve van,
De e nevet még nem mondom,
Csak annyit, hogy kép, szobor,
S levegő egy sír felett a dombon.

Nem kell nekem hakim⁸,
Ki bajok gyógyítója,
Mert van valamim,
Mi kínom pusztítója.

És ez nem tea, mely Lipton,
Nem szálloda, mely Hilton,
Hanem a szépséges és csodálatos
Mindenben megjelenő Egyiptom!

1995. október 03.

Árnyoldal és árnyék

Létezzen a Földön bármi, ami jó,
Nem létezhet árnyoldal nélkül.
Még ott is, hol nem esik a hó,
S az ég a felhők mögül kékül,
Tajtékkzik az árny, hová kis bogár szédül
A forráság elől...

⁸ Arab szó, jelentése: orvos.

Keletről megvilágítva háromszög oldalak,
Nyugatról nézve monumentális falak,
Titokzatosan hallgatnak, mint a halak,
Ezernyi téglaszemmel virrasztanak
Már több évezred óta az árnyoldalak
A múlt felől...

Árnyéktalanul szól a való,
Megfejtethetlenül a titkok védelméül,
S bár az építmény apránként fogyatkozó,
A vakolat pedig lekopott felületéről,
Bőkezű fejtegetés készül
Az ókor szelleméről...

1995. március 10.

*Hazámhoz I.*⁹

Szép hazám elhagytalak,
Allah legyen véled.
Mert a sors így rendelte,
Másutt kerestem menedéket.
Te csak egy állomás voltál
Életemben, csak egy állomás.
Fel kellett szállnom a repülőre,
Új élet várt rám,
S kicsinységem árán
Ki voltam szolgáltatva
Szülőm kedvére.
Gondolataim azonban
Ott vannak mindig nyomodban
Édes szép hazám,
Drága szép hazám.

1996. május 18.

⁹ Egyiptomhoz

*Hazámhoz II.*¹⁰

Isten véled szép hazám,
Elhagylak.
Másutt keresek menedéket.
Te csak egy állomás voltál
Életemben, csak egy állomás.
Új élet vár rám.
Gondolatomban ott leszel mindig
Édes szép hazám,
Drága szép hazám.

1993. december 03.

Egyiptom I.

Közeli a táj, de nekem oly távoli!
Messzi, messzi, s mégis bennem van.

Másnak ez semmi
Nekem a minden.
Kitölt reggel, este, délben,
A nap minden percében.

1998. október 5.

¹⁰ Magyarországhoz

Egyiptom II.

Vele kelek, Vele fekszem
Gondolatával töltöm el lelkem, testem.
Nincs más, miért élnék ennyire,
Bár majdnem belevesztem porába, szennyibe.
Vakká is válhattam volna
Mert megtámadott a trachóma¹¹.
Éhen is halhattam volna:
Nem kaptunk pénzt tejre, ennivalóra.
Ha ottmaradtam volna
S mindezt túlélem,
Talán Magyarországról
Lenne most ilyesmi érzésem.

1999. február 03.

Égig ér a fal

Milyen megátalkodott helyzet,
Hogy elérni nem tudom,
Mi egy karnyújtásnyira van tőlem,
És ez Egyiptom! Egyiptom!
És az akadályok az égig érnek,
De lebontom, lebontom!
Ésszel, kézzel, imával,
Írással és sírással,
Mert nemhogy ki nem juthatom,
De tanulni sem tanulhatom!
Időt is úgy kell lopnom,
Hogy imádott könyveimbe
Belenézhessek titkon.
Dehogy volt igaz bosszús versem!
Már bánom is, hogy leírtam,
Pont ellenkezőjét úgy hiszem,
Mit csináltam, s főleg gondoltam.

¹¹ Egyiptomi szembetegség.

Mert apám fényképei épek (de tényleg!)
Hozzá nem nyúlnék rossz szándékkal soha,
Mert szeretem, s tiszteltem őt, noha
El is felejtett engem végleg.
Dehogy szégyeltem Egyiptomot!
Hisz büszke lehet rá az emberiség!
S áldom azt a forró napot,
Mikor odaáldott engem az ég!
Ennek oka volt, gondolom.
S keresem, kutatom: miért?
Hát még nem tudom,
De a válasz mindig kísért.

1996. február 12.

Út a rengetegben

Hogy van még könnyem, csodálom.
Ahány cseppet én elveszejtettem,
Ej, nem sokan veszejtettek el e világon.
Könnyezem én mindenért, ha öröm ér, ha bánat,
De legfőképp azért,
Mert nem ismerhettem meg apámat.

Isten így rendelte.
Tán kímélni akart engem.
Valahogy majdcsak megvígaszta
E sűrű rengetegben.

Szinte már érzem is az utat,
Melyet türelmetlenül, de kívártam:
Csak előre mutat,
A mellékutakat gyökerestül kivágtam.

1995. június 23.

*Himnusz Aton napisten tiszteletére*¹²

Tündökletesen ragyogsz fel Te eleven
És tiszta korong az ég horizontján!
Amikor megkezded az életed,
Feltűnve az ég keleti partján,
Gyönyörűséged betölti
Mindenhol a földet.
Hatalmas vagy, ragyogó,
S mit lehet mondani szépet!
Minden földek fölött fenn állsz a magasban,
Sugarad országok hosszú sorát foglalja magában,
S mindazt a határt, ami tőled kapta a létet,
Mert te magad vagy Ré, ki eléri a világszélet,
S azt leigázod egyetlen drága fiadnak.

S bárha te távol vagy,
Sugaraidnak itt lobban e földön lángja,
Ott vagy az arcokon is,
Bár lebegésed senki se látja.

Ha te lenyugszol, Aton, a nyugati ég alján,
Sötétbe borul a táj, mintha meghalt volna.
Az emberek alusznak, nem látják egymást,
Elvihetik fejük alól a holmit, s nem tudnak róla.
A gyilkos oroszlán előjön odújából,
Mindenhol mar a féreg,
Egy ami fénylik: az éji sötét,
Mely befényli a halk földi létet,
Mert a teremtő nyugszik az éj horizontja alatt.

Fénylik, ragyog a horizonton a reggel,
Felkelsz Aton sugaraiban, nappali fény.
Menekül az éj, ha lángolón megérinted kezeiddel.
A két Egyiptomban ilyenkor ujjong minden lény.
Álmából felsejken az ember és testvére,
Mégfürdik, majd ruhát ölt testére.

¹² Kákosy László nyersfordítása alapján rimesítve. Eredetileg Ekhnaton (IV. Amenhotep) fáraó írta. (A gyönyörűség dalainak kezdete. Magyar Helikon, 1973.) Ajánlom Kákosy László emlékének.

Midőn felragyogsz, dicséretet zeng hozzád,
Majd földed lakója mind munkához lát.
Megelégül az állat, mert előtte az abrak,
Zöldell a pázsit, a fák eltelnek sugaraiddal,
S a fészkeiken szökdöső kismadarak
A te lelkedet dicsőítik szárnyaikkal.
Minden állat szökdicsél,
Minden, mi leszáll, mi röpül,
Mind-mind boldogan él,
Mert sugarad rájuk derül.
A hajók a folyón úszhatnak lefelé,
Vagy szemben az árral,
Mindenhova elvisz az út,
Ha felragyogsz orcáddal!
Kipattan a folyóból a hal eléd,
Fényed beragyogja a tenger mélyét.

Te vagy az, ki a férfiú-nedvet
Meghizlalod az asszonyi testben,
Ki az emberi magzatot alakítod,
A kisfiút táplálad az anyaméhben,
Zokogását lehalkítod.
Az asszonyi méhben immár dajka vagy,
Te adsz levegőt mindennek,
Életet is te adsz
Minden egyes születettnek.
Kibuggyan a magzat a méhből,
Megszületik, szív egyet a jó légből,
Légzésre te tárod száját,
Te szabad meg szükségének irányát.

Ha a tojásban kiscsirke csipog
Te adsz neki levegőt,
A tojás belsejében
Te élteted ott is őt.
Te duzzasztod egészre tudását,
Hogy fel tudja törni kicsiny kis tojását,
S a tojás héját otthagya,
Erejétől telve, csipogva,
Lépkedjen piciny lába,
Burkától megszabadulva.

Alakzataid csupa változatosság,
S megannyi rengeteg titok!
Párja-nincs, egyetlen egy isten!
A földet kedvedre alakítod!
A nyáját, a barmot, az embereket
Mindenféle élőlényeket,
Ami lábon jár, ami szárnyal a magasba,
Távoli földek felé haladva.
Szíriát, Kúst, az egyiptomi földet,
Egyes-egyedül te teremtetted.
Te rendelsz helyére minden embert.
Szükségletüket megszabod.
Táplálékkal látod el az elevent,
Melynek élete-útja kiszabott.
Más-más a beszédben a nyelvük,
A bőrük színe is más, más alakkal.
Az idegent mássá egyedül
Te avattad nagy gonddal.
Te teremtetted meg a Nílust,
Szavadra bugyog fel a földből,
Hogy életet adjon a népnek ,
A déli világ üregéből.
Hasonló életet, mint a tied,
Hogy kifejezzen téged,
Mert magadhoz hasonlóra
Alkottad a népet.
Te vagy mindnyájuk ura,
Ki értük fáradozott, s lépett.
Ó, országoknak ura,
Ki felkelsz az égen javukra!
Nappali fényű korong
Süt minden nap hasukra.
A távoli földeket is te élteted,
Az égből a Nílust is te képezed,
Hogy alápatakozzon a földre,
Hogy hullámain a hegyek közt törje
A magasba, akárcsak a tenger,
S a falvak földjeit, legelőit öntözze.

A te terveid oly ragyogók,
Örökéletnek fejedelme!
Az égbeli Nílust te adtad,
Idegen földek örömére,
A Nílus Egyiptomba jön a déli világból,
Minden föld jószága kedvére.

A te sugaraid dajkálják mindenhol a földet,
A mező neked él, neked terem,
Életre te hívtad az évszakokat, hogy mindennek,
Ami lett, élete védve legyen:
A telet hűsítésükre,
S a nyarat, hogy ajkuk ízeidből egyen.

Megalkottad a messzi eget,
Hogy benne ragyogjál,
Hogy mindazt láthassa szemed,
Aminek létet te adtál.
Egyes-egyedül te,
Eleven fényű korong,
Te kúszva zenitre törő,
Te távoli, s mégis oly közeli
Ragyogó, tündöklő.
Millió alakban alkottál életeket,
Városokat, falvakat,
Folyókat és utakat, szántóföldeket.
Szemtől-szembe lát téged a tekintet,
Mert te vagy a nappali fényű korong a világ felett.

A szívem mélyében lakozol,
Más nem is ismer rajtam kívül,
Csak Noferheperu Ré Uaen Ré, a fiad
Kinek hatalmad, okos tanácsaid által
Te szolgálisz értelméül.
Amikor felkelsz, eleven,
Ha lenyugszol meghal ő.
A halandók általad élnek,
Te magad vagy az élet-idő.
A szemek is fénylenek, ha te ragyogsz,
S megtorpan a munka, ha nyugaton lerogysz.
Azóta mozog a lábuk,

Mióta földet adtál alájuk,
S felajánlottad fiadnak,
A testedből valónak,
Felső- és Alsó Egyiptom urának,
Kinek élete hosszú legyen,
S a királyi szép feleségnek,
Két ország úrnőjének, az Ó jegyesének,
Nofernofruaton Nofretetének,
Aki éljen és legyen ifjú
Örökkön-örökké!

1996. február 13.

Ó, Nílus

Ó, Nílus vize
Miért csábítsz engem?
Nem, nem, nem hagyod
Az ismeretlent felednem.
Nem emlékszem Rád, mégis vonz Hozzád
Ereimben a vér.
Kis kezemmel pancsoltam benned,
Csobogásod a fülemben zengett.
Víztükrödben láttam meg először magam,
A Napnak sugaraitól csillogott a hajam.
Sovány orcámat megszépítetted,
Lelkemben a csírát felpezsdítetted.
Hála Néked öreg Nílus,
Ki túlélted már millióknak
Születését, s végétét!

1995. október 26.

Királyok Völgye

Te titokzatos,
Te rejtelmes
Kiben megbíztak királyok
Kibe temetkeztek, s aggályok
Nem kísérték e tervet,
Pedig okuk lett volna rá elég sok.
Piszkos rablók, árulók
Megfosztottak kincseidről.
De az a kevés, mely így is sok
Mely ránk maradt elég ok
Arra, hogy csodáljunk.
Ma már csak lyukak ékesítenek ott,
Hol egykor dús királyi halmoktól rogyadoztál,
De ne hidd, hogy üres maradtál
Mert fantáziánk belédálmodja azt
A töménytelen gyönyörűt,
Mit számunkra már át nem adhattál.
Mily nagy bizonyíték csodálatodra
A kis Tutankhamon zsúfolt sírja
Mellyel Howard Carternek volt
Mérhetetlen dicsősége, öröme, s kínja.
De mi fáradtság azt előszedni
Mit oda behelyeztek,
S minden egyes darabot
Aprólékos munkával csodálhatóvá tettek
Ahhoz a munkához képest
Mi az a munka, hogy megfejtsek
Amelyet azzal töltött több
Száz ember, hogy e remekműveket
Örökre föld alá rejtsek?
Múmiahegyek sülyyedtek a völgyekbe
Hittek benne, hogy így élnek örökre.
A legnagyobbavagyobbaknak mind hült szele
Ezer évek malmában csak igazaknak maradt ott helye.
Kik életükben másnak ártást nem tettek
S tán bűnösök keze által lettek eltemetettek.

1997. július 24.

Nílus

Bárcsak újra megérintheném
Hosszú zöld folyékony tested
Te vagy legnagyobb testvéreid között.
Bárcsak láthatnám, ahogy kataraktáidat a tájba fested.
Elszalomoznék boldog könnyes szemekkel
A felkelő Nap félhomályában.
Csókolnám partod koszos porát
Hol fáraók hagyták lábaik nyomát.
Bottal cirógnálalak, bökdösnélek,
Játszanék veled Hápi lélek!
Te vagy az élet, Te vagy a halál szemtanúja
De Rajtad nem fog soha az idő foga.

1997. július 25.

Kleopátra

I. Jelenet

Kleopátra:

Szaladj szolgál a könyvtárba!
Keress nékem egy varázstekercset!
Lapozd át gyorsan!
S keress benne egy szerelmi receptet!

Aztán menj a konyhába,
S kotyvaszd meg e szerelmi varázsszert,
Mert ím, jön Július,
Az ő lába előtt már sok ember hevert.

(A szolgál eltávozik)

Én is lábai elé szeretnék kerülni,
Hogy aztán magamnak megnyerjem.

Nagy az ő hatalma!
Akarom, örködjön felettem!

A könyvtárban nagy tudásra szert tettem,
Sok tudóstól fejem is vesztettem.
De hiába minden nyelvtudásom,
Ha nem teljesülhet álmom...

Július talán segíthetne
Minden gondom elreppenne
S nem kéne bújnom a könyveket,
Csak ápolhatnám kertemet.

Óh, de félek,
Csak nehogy meglátsszon szememben a méreg!
Hisz a világhatalom nem csekély dolog,
Mely körül gondolatja állandóan forog.

Kleopátra szolgája:

Itt vagyok úrnóm,
Ki legszebb a világon.
Idd meg ezt az italt
Vagy azonnal kivágom!

Ettől talán felajzódik isteneink akaratára
Mert a könyvtárban azt suttogták
Július nem kíváncsi Kleopátrára!

Kleopátra:

Nem? Nem?!
Hát így nehezebb lesz a dolgom!
De mindjárt leülök,
S míg az italt szürcsölöm,
E problémát megoldom.

Megvan! Megvan!
Hozass egy nagy szőnyeget!
Tekerj belé,
S így tedd lába elé testemet!

Kleopátra szolgálója:

Igenis úrnőm!
Megteszem, mit kéretett,
S azt mondom majd
Ajándékot küldött Kleopátra, nézze meg!

Kleopátra:

Jól van szolgál
Sok az eszed
Hozzad gyorsan
Járjon lábad, s kezed!

(Issza a bájitalt)

Mmm... ez az íz!
Sűrített szerelem minden cseppben
Rákolló? Krokodilszem?
Mi lehet ebben?

II. Jelenet

Caesar:

E királyi palota káprázatos!
Rómában sincs ehhez hasonlatos!
Hatalmas méretek, s mily fényűzés benne!
Az embernek itt élni van kedve!
A kikötőre irtó szükségem lenne.
Stratégiai támaszpontnak éppen megfelelne.
Csak az a 72 egyiptomi hadihajó idegesít benne.
Kleopátra küldte rám...
Gyűjtsátok föl, tűz lángja nyelje!
Sajnálom, de nem bízhatok benne.

Caesar szolgája:

Uram, egy szolga ajándékkal jön erre.

Július:

Ajándékkal? Azt elfogadom.
Remélem kedvem lelem benne.

Kleopátra szolgája:
(félre)

A fejem tenném erre.

Caesar:

Engedje hát be,
Hadd lássam mit hozott.
Tegye már elém,
A türelmem elfogyott!

Kleopátra szolgája:

Kleopátra ajándékát hoztam el néked.
Fogadd el, kiterítem eléd, nézd meg!

Narrátor:

Előgördült ekkor Kleopátra
Kibontakozott női bája.
Csak egy volt fontos néki,
Hogy ő lehessen Július babája.

Caesar csak nézte tágra nyílt szemmel
Tátott száján át látszott, mit evett reggel.

Caesar:

Káprázik tán szemem, délibábot látok?
Vagy itt áll előttem, kit annyira imádok?

Kleopátra:

Üdvöz légy Caesar, itt az ajándékom!

Narrátor:

De a levegő már nem csak benn, künn is izzott.
A tűz a hajókról átterjedt a szárazföldre,
S közeledett a könyvtár felé egyre-egyre.

Kleopátra:

Felvettem kedvedért legszebb ékszerem.
Neked adom szívem, s a tiéd elteszem.

Caesar:

Igaz, hogy a rómaiak csodás férfiak,
De azért a nőkből jók az egyiptomiak.

Caesar szolgája:

Jól gondold meg uram, hiszen Kleopátrát látod.
Válogasd meg szavad, mert megütöd bokádot!

Kleopátra:

Igen, én vagyok Kleopátra.
Ha egy kis eszed van, nem teszel lapátra.

Caesar:

Mért tennélek lapátra?
Hát nem vagy te tűzifa.
Van már más, mi a tüzt táplálja,
Bár az néked magas tarifa.

Caesar szolgája:

Bocsássatok meg, nézzetek ki az ablakon már!
Lángba borult a part, s lángba borult a könyvtár!

Kleopátra:

Ne tréfálkozz szolgál, mert csúnyán elintézek
Anyád sem ismer rád, ha szétrágnak a férgek!

Július:

Úgy látom Kleopátra az ideg szétvet
De kárpótolnak majd az együtt töltött évek.

Kleopátra:

Hogyan mondtad Július?
Ismételd meg kérlek!
Egymáséi leszünk
Míg Te élsz, s én élek?

Caesar:

Nincs más választásom
Ha már ily galibát okoztam
Hogy az alexandriai könyvtárnak
Tüzes halált osztottam.

Kleopátra:

Teljesült a kívánságom
Te leszel az édes párom
S nem kell bújnom a könyveket...

Július:

Csak vállamra hajtanod fejedet.

1998. március 24.

Két hónap

Két hónap és meggyógyulok
Sokáig íródott a recept,
De most nekilódulok,
Lesz, aki vezet.
Egy tigris vezet el engem
Gyógyulásom földjére
Mert csak ott létezik olyan tapasz
Mely sebem nagyságával felérne.

2007. január 2.

Betapasztott szív

Mire egész életemben vártam,
Februárban megesett:
Halálra ijedve szálltam
Repülőre elesett'

Ujjongtam a boldogságban
Látván Egyiptom partjait,
S végre rátehettem lábam
Bennehagyva nyomait.

Megkerestem szülőházam
Egy arab, és a tigris vezetett,
El-Ahd el-Gedid 27
Ez volt, mi megkerestetett.

Poros utca, romos ház
Ez lenne hol világrajöttem?
Meglátván égetett a láz
Kissé bizony elförmedtem.

Egy emeletnyit menvén lépcsőfokán
Miután beléptem vas ajtaján
Egy ajtó volt ott, s madárürülék a fán,
Amögött telt másfél évem hajdanán.

Még mindig csak próbálom
Feldolgozni azt az érzést
Mely olyan volt mint egy szép álom
Melybe beleszóttek egy szörnyű térrészt.

Majd nemsokára megtudtam
Míg könnyekkel voltam telve:
Édesapám legalább 10 éve meghalt
Legyen nyugalomban teljes lelke.

Luxorba érvén aztán
Hogy túllépjek a dolgon,
Bevágódtam a Chicago House-ba,
Könyveket fényképezni folyton, s folyton.

Megnéztem a nyugati partot
S három kiváló ásatást,
Esténként pedig sírtam
Nem bírván a full strapát.

Midőn eltelt így pár hét
Már alig vártam Magyarországot
Imádott, megszokott, kedves,
Megnyugtató hús szelét.

Márciusban hazatérvén
Betapasztott szívvel
Lezártam Egyiptomot
Immár víg kedéllyel.

2007. október 5.

Éden

Pinty landolt a fejemen,
Hajam turkászta gyengéden,
Mert nem más e hely hol írok,
Mint maga az Éden.

Itt élek én szeretetben,
Szerelemben, melegségben,
Van Gogh hazájában,
Otthonomtól messzeségben.

Édenkertben kertészkedem,
Szerszámosládám az ülőkém
És vízgűjtő helyem,
S az elvetett mag termést terem.

2009. április 2.

Nyílt lappal

Van még téma, mit nem tárgyaltam?
Érdeemes még valamiről szólni?
Érdekel ez valakit?
Vagy felesleges ezzel kínlódni?
Én magamnak írok.
Más meg elolvashatja.
Mert nyitott könyv vagyok
Titkaim mindenki tudhatja.
Más titkolózik – én mindent kitárok.
Célom nincs vele, csak nyílt lapokkal játszok.
S mivel jól játszok, ennyi előnyt adhatok,
Mert az én szemem előtt senki szíve nem titok.
Engem úgysem ismer meg senki,
Mert még én sem ismerem magam.
Így bátran ki merem teregetni
Élettörténetem – gondtalan.
Hisz voltam én már mindenféle, s még lehetek is.
Ebben benne lehet még a Te kezéd is.

1998. december 28.

Csillagként úgy szeretnék...

Csillagként szeretnék meghalni majdan,
vagy legalább később csillaggá válni az égen,
hogy úgy szeressenek engem, mint hajdan,
mikor még jóllaktam egy szelet kenyéren.
Magaslati levegőt szeretnék szívni,
vad széliránnyal szembeszegülni,
villámok szárnyára kéltni,
melyek erejével becsapnék az elmékbe,
s megtanítanám hogyan kell élni,
 hogy kell remélni,
 semmitől sem félni,
magunkat elrakni a jövőnek, emlékébe.

1994. március 07.

*Remény rabja*¹³

A jövőbe nézve
De nem látva
Csak sejteni vélve
Valami jót, hátha
Fordul a kocka
S a lentből fent lesz
Az eddigi rossz
Hirtelen elvesz...
Így gondolkodik
A remény rabja
Ezzel telik el
Minden napja
Ígéretekkel van tele
Bár végkifejlet nincs vele
De mindig kap újakat
S hisz bennük újra csak
Mert bármily félenk
Bármily gyáva,
A remény hal meg
Utoljára.

2001. december 21.

Bolond ki ír

Bolond ki ír,
Ki kiírja mindenét,
Nyílt kártyákkal játszik,
Míg más dugdossa bensejét.
Nem más ő, mint
Ház nélküli csiga
Kinek az Univerzum az otthona.

1997. szeptember 08.

¹³ Ajánlom Barcsa Attilának

Írni születtem

Írni születtem, írni most és mindörökké.
Mindegy mit, csak írjak, s váljon velem eggyé!
Az égvilágon semmi másra nem vagyok képes
Csak erre az egyre, ez a sorsom – akármily rémes.
Lehet, hogy nem vagyok tehetséges, mégis ez van rámszabva
Ezt kell csinálnom, lelkem ennek a rabja.

1998. december 28.

Évvégi életbevallás

Közeleg az új év
Nyakunkon a szilveszter
Remélem jövőre is
Megtelik a winchester.

Az idei megtelt,
Jóval-rosszal tele
Ezeknek az aránya
Úgy majdnem fele-fele.

Itthonról indultam
Vissza haza érkeztem
Mindeközben nem keveset
Bevallom, hogy vétkeztem.

Ám tettem jót is:
Százásokat kalapokba
S Isten mindezt
Százszorosan visszaadta.

Idén kevés vers született,
Nem volt, mi adjon ihletet.
Inkább a billentyűt nyomogattam
A netről szép élményeket kaptam.

Tezauruszom gyarapodott,
Bővítettem egy pár lapot
Dalszövegeket is írtam
Búbánatom beléjük sírtam.

Jön ezév vége,
Mi a jövőnek eleje lesz
Életem keserősége
Talán fordulatot vesz.

Fogadalmakat nem teszek
Azok nélkül is elleszek
Életművészként hát
Fogadjanak be a fellegek!

2002. december 29.

Végtelen

Az érzés végtelen,
A szó véges,
A végtelen pedig
Mindenre képes!

1996. február 14.

Pocsolyák

Hagynak vagy nem hagynak
Lenni annak, ki vagyok
Ha kívül már nem is,
Belül még mindig ott van
S gondolataim nagyok.

Nem kívülről fed,
Belülről tör ki
Nem szemeket mereszt,
Egy szívet önt ki:

Nem vágyom lenni fényben,
De vágyom lenni melegségben
Vágyom szíveket olvasztani
E modern zord ridegségben.

Nem hagyom hogy a ló
Elfusson velem,
De hagyom hogy mellettem álljon
S nyaldossa kezem

Nincs szükségem arra,
Hogy extázisban ordítsanak arcomba,
De szükségem van arra,
Hogy mosollyal tegyék kezük markomba

Nem kell, hogy írjanak rólam,
Nem kell, hogy mutogassanak,
De kell, hogy gondolatukban ott legyek,
Hogy szavaim mardossanak.

Marják le a rosszat
Mít az idő rájuk ragaszt,
Mossák tisztára a vizet,
Melyet a Föld pocsolyákból fakaszt.

Váljon köddé e tiszta víz,
Majd formáljon hegyi tavat,
S ha túlcsondul, zúduljon alá
Mosson el minden követ, falat.

S féljék a piszkosak
E tisztító vizet,
Féljék a hazugok
Ki bír igaz hitet.

Csodálják a hittelenek
A hit mire képes,
Mely pénztelenül, szagtalanul,
Díszek nélkül is ékes.

A csoda nem abban rejlik,
Mit tökéletesnek látnak,
De a kis pocsológyökben,
Melyeken átgázolnak lábak.

2011. január 10.

Elmék harca

Most nem neked írok, a jövőnek
Tedd hát félre, félre
A bűnödből fővőnek.

Most nem neked írok, valaki másnak
Valamiféle alaktalan
Virtuális valóságnak.

Most nem téged fájlallak, a múltat
János jelenéseit
Melyek máig dúltak.

Elmék harca ez, mely feszít
Sasok és keselyűk
Griffmadarak, Kleopátra tűk.

Belémmászott minden,
A régidők jó és rossz szava,
A látomások, a képek,
A ráknak a tava.

Mérgezték az egész világot,
Csakhogy engem megöljenek.
Mert nem tudták hogy mind egy.
Mindegy. Talán inkább öleljenek.

Szent a templom, mikor belépek
Szentségtelen, amikor ki
Mert szellememre épült az,
Melyet nem ismert fel senki.

De nem ad nekem semmit az templom
Csak vértől csurgó képeket
Melyek sötétjéből visszataszító,
Rémisztő, hörgő halál nevet.

Más az én világom
Melyben szívem vezet.
Az enyémet kitölti virágom
S a napsugár küld életjelet.

A tudás a templomom,
Mely két oszlopon áll
Rendíthetetlenség és jószág,
Mely Ízisztól Íziszhez visszatalál.

2012. február 29.

Virágot a világnak

Süssön az én Napom, szeretett népeim,
A szenteket én el nem hagyom.
Legyenek bármilyen vallásban,
Hallom hangjukat dalolásban.

Megismerem köszöntésükről
Megismerem megjelenésükről,
Alázatukról, jámborságukról
Lesütött vagy égre emelt szemeikről

Amit nekem adtak, én azt adom
A tiszteletet, mire csak most van alkalom
Vígaszt az ártatlanoknak,
S a könnyekből mosolyok fakadnak.

S ki szombaton ha gyógyítana
Vagy netán kertészkedne
Engedjétek a jót jónak lenni.
Ejh, ugyan nézzetek félre

Szívetekkel lássatok
Hisz egy ártatlanért jöttek milliónyi áldozatok.
A szigort hagyjátok rám.
S ki rossz, hadd menjen a rossz után.

Követ egymásra ne vessetek,
Akkor inkább a kövekből csináljatok zen kerteket,
De méginkább magokat ültessetek, ezreket
Mi jó szemnek és jó gyomornak
S nem enged utat nyomornak.

S míg vettek, daloljatok
Vízzel öntözzétek a sok magot
S vár az Éden nemsoká
A tavaszi szellő elhozá.

2012. jún. 23.

Piros és kék

Ezer szónak is egy a vége
Mikor a fiú és lány egybekéle
Piros és kék egybeméne,
Lila lészen abbelőle.
A szeretet, a szeretet
Az éjszakába beleveszett.

És mikor a Nap felkél,
S a fehér virág szenderkél,
Vígásra derül minden, az arc,
Nincs káromlás, nincsen harc.
Gazella néz be az ablakon,
Mely jól lakott a néki áldott abrakon.
És benéz a rénszarvas is
Barna szemét látja a vak is.
Nyár után az ősz, s jön a tél,
S a Mikulás útjára kél.
Az asszonyka magjait zsákjába rakja,
Hogy másoknak is legyen mit vetni tavaszra.
S megy a fehér szakáll házról házra,
Kinek ruháját az asszony eszkábálta,
Miközben a varrótű ujját jól megszurkálta.
Pirosra fehérre feketére varrta,
Szülőföldje színeire szabta.
S a nyár legforróbb napján Íziszt ünnepelték,
Mikor a virágok himnuszát zengték.
S három nappal később házassági évfordulójukat,
Mi Magdolna napjával mutatta az utat.
Így ünnepelte az asszonyka az urát,
S az uracska az Athát.
Mert eljött az ő országa
Hetedhét határon innenre és túlra,
S ki ezt nem értette
Forgatta fejét dülva-fülva.
S ki megérthette volna, meg volt kukulva.
De bánta is azt az asszonyka és az uracska
Várta őket a kis Édenkertjük
Miben volt szemüknek és hasuknak kedvük.
Miből gyűjtötték a magokat
Hogy jó emberek mellett hajtsanak azok újra csak.
A világ meg csak filozofált, filozofált
Kereste mindennek az okát.
S futhattak ezer éven át újabb kört
Míg férfiben keresték, kit a sors meggyötört.
Mert nem értették sem alva sem ébren,
Hogy mezteleneknek áll nyitva csak az Éden
Kiknek ruhája a fény
S a Hold, s a Nap nem lepény.
S hogy vére poharából ugyan ki inna,
S hogy a füst kell a templomba.

S míg amazok egymást kengették, hogy szívük megállt,
Nem vették észre a szív hieroglifát.
S a férfiak növesztettek hosszú kecskeszakállt,
Hogy fenntartsák a hitet, s morált.
Ki árkádot emelt, ki bárkát,
Mert ismerték már Isten jutalmát és átkát.
Mások mondtak ásót, kapát, nagyharangot,
Osztogatták sorra a halotti rangot
Míg az asszonyka és ura kijavította a sor végét,
S vett kezébe ásót, kapát, gereblyét.
S kis parcellájukon megteremtették fekete földjüket,
S az asszonyka élvezte paraszti létüket.
Szövetsége ládáját behelyezte kertje hátuljába,
Mely egyben volt alvilág és isten világának országa.
S mikor leszállt az éj, elmerengett Orion rejtekén.
Ott volt az Ÿ, ott volt a szív,
S az orion üvöltött: - Ne vadásznak hívj!
Pillangó vagyok én, mi évezredek óta repked,
S mit te Orion övének hívsz, az nekem a testem.
Keblére szorította hát az asszonyka Oriont,
Mely testén generációról generációra nyomot hagyott.
Nem tintából volt az, nem ám.
Igazi génkódolta hagyomány.
S az asszonykára többé nem dobtak sarat és követ,
S megroggyant láb helyett kiegyenesítették térdüket.

2012. júl. 14.